

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 378 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

2013年5月18-19日 中国·杭州
 May 18-19, 2013 Hangzhou · China

Η τρικομματική Χούντα υπόσχεται...

«Ανάπτυξη»

με

ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ

Αποτελεσματικότητα

«Αντιρατσιστικό» νομοσχέδιο

Η θεωρία των «δύο άκρων» ενάντια στο κίνημα

σελ. 6

Ελλάδα

Ένας χρόνος μετά τις εκλογές

σελ. 11

Μπαγκλαντές

Ο σύγχρονος Μεσαίωνας

σελ. 12

Ιδεολογία

Αφιέρωμα: Ιστορία του ελληνικού εργατικού κινήματος

σελ. 14

Στοκχόλμη: Η εξέγερση που κανείς (;) δεν περίμενε

Σκηνές παρόμοιες με του Λονδίνου (2011) και των γαλλικών προαστίων (2006) ζει η Στοκχόλμη. Την στιγμή που η ΕΠ πάει στο τυπογραφείο, συνεχίζονται επί μία εβδομάδα οι ταραχές στις παραγωγόπολεις στις φτωχογειτονίες της Στοκχόλμης, που τώρα επεκτείνονται από το Βορρά ως το Νότο, ξεπερνώντας τα όρια της πρωτεύουσας.

Τα βίαια επεισόδια πυροδότησε η δολοφονία ενός 69χρονου μετανάστη στην κατοικία του από πυρά αστυνομικών στις αρχές του Μάη στο Χούσμπι. Δεκάδες πυρπολήσεις αυτοκινήτων, επιθέσεις σε καταστήματα, σχολεία και αστυνομικά τμήματα, συγκρούσεις με τις αστυνομικές δυνάμεις είναι μέχρι τώρα ο απολογισμός στις χειρότερες σκηνές κοινωνικής αναταραχής που έχει δει η Σουηδία εδώ και πολλά χρόνια.

Η εξέγερση αυτή, σε μία από τις πλουσιότερες πρωτεύουσες της Ευ-

ρώπης δεν είναι κεραυνός εν αιθρία. Στο ίδιο το Χούσμπι, το 80% των 12.000 κατοίκων είναι μετανάστες, οι περισσότεροι άνεργοι ή «μαθητευόμενοι» αδυνατώντας να βρουν εργασία πλήρους απασχόλησης. Η ζωή τους είναι γεμάτη φτώχεια, αστυνομική βία και αυθαιρεσία, φυλετικό ρατσισμό και περιθωριοποίηση.

Η Σουηδία από τη δεκαετία του '90 και μετά έχει ξεκινήσει να περιορίζει το ρόλο του κοινωνικού κράτους στα πρότυπα των γνωστών νεοφιλελεύθερων συνταγών, προκαλώντας την ταχύτερη ανάπτυξη ανισοτήτων σε σχέση με οποιαδήποτε άλλη ανεπτυγμένη οικονομία του ΟΟΣΑ. Σήμερα πάνω από ένας στους τρεις νέους 16-29 ετών στις πιο υποβαθμισμένες περιοχές των μεγάλων πόλεων δεν έχει πρόσβαση ούτε στην εκπαίδευση ούτε στην αγορά εργασίας. Η ανεργία και η φτώχεια αυξάνονται, γεγονός που έχει πλήξει σε μεγάλο βαθμό

κυρίως τις κοινότητες μεταναστών, οι οποίοι αντιπροσωπεύουν περίπου το 15% του πληθυσμού και είναι συγκεντρωμένοι στις φτωχογειτονίες των μεγάλων πόλεων της χώρας. Μεταξύ 44 εκβιομηχανισμένων χωρών, η Σουηδία έρχεται 4η στον απόλυτο αριθμό ζητούντων άσυλο και 2η αναλογικά με τον πληθυσμό της, σύμφωνα με στοιχεία των Ηνωμένων Εθνών. Στην υποτιθέμενη «ήρεμη» και «ανεκτική» σκανδιναβική χώρα οι δυνάμεις καταστολής απαντούν με σκληρή βία, ρατσιστική γλώσσα και ωμότητες στους εξεγερμένους, όπως αποκαλύπτεται από πολλές καταγγελίες.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρωπίνων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε., που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα

Συγγραφέας: Παντελής Πουλιόπουλος

Χρονολογία έκδοσης: Ιούνιος 2003

Σελίδες: 192

Τιμή: 8 ευρώ

Στις 6 του Ιουνίου του 1943 έπεφτε κοντά στο Νεζερό, χτυπημένος από τις σφαίρες του ιταλικού εκτελεστικού αποσπάσματος, σε ηλικία 43 χρονών ο Παντελής Πουλιόπουλος, η μεγαλύτερη φυσιογνωμία του επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα.

Οι Εκδόσεις Εργατική Πάλη, στη μνήμη αυτού του μεγάλου επαναστάτη μαρξιστή, έχουν εκδώσει το κορυφαίο έργο του «**Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα**». Το βιβλίο αυτό -και συνολικά το έργο του Π. Πουλιόπουλου- αποτελεί τομή για την εξέταση του καπιταλιστικού σχηματισμού στην Ελλάδα, για την πολιτική του ΚΚΕ και του σταλινισμού γενικότερα.

Από την πρώτη του έκδοση (το 1934) μέχρι και σήμερα, τολμούμε να πούμε ότι δεν έχει γραφτεί παρόμοιο κείμενο μαρξιστικής κριτικής στον ελληνικό σταλινισμό, στη μέθοδο και την πολιτική του. Όμως ο Π. Πουλιόπουλος δεν καταρρίπτει μόνο τα σταλινικά εργαλεία, την πολιτική και πρακτική του ΚΚΕ, προχωράει και στις συνέπειες του σταλινικού εκφυλισμού στην ΕΣΣΔ. Δυστυχώς για το εργατικό και επαναστατικό κίνημα της χώρας, όλες οι συνέπειες που περιγράφει και διείδε ο Π. Πουλιόπουλος -όπως και ο Λ. Τρότσκι για την τύχη της ΕΣΣΔ και του παγκόσμιου κινήματος- θα επαληθευτούν μέχρι κεραίας.

Από τον Πρόλογο της Έκδοσης

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Ήταν αναμενόμενο. Ο Σαμαράς και οι παπαγάλοι του (ΜΜΕξαπάτησης, αργυρώνητοι δημοσιογράφοι, «επιχειρηματίες» και κάθε είδους αλήτες) να ξεκινήσουν μια νέα εκστρατεία παραπλάνησης και εξαπάτησης του ελληνικού λαού για το ταξίδι στην Κίνα και την ολιγόωρη επίσκεψη στο Μπακού του Αζερμπαϊτζάν. Η επιτυχία του Σαμαρά είναι ότι «τα έδωσε όλα» στους κινέζους και έκλεισε «συμφωνίες» για το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας. Αυτό το ξεπούλημα της περιουσίας του ελληνικού λαού ο Σαμαράς και η παρέα του το ονομάζουν «επενδύσεις», «διαρθρωτικές αλλαγές» και αυτή την πολιτική, που οδήγησε στην πλήρη καταστροφή της ελληνικής οικονομίας, τη βαφτίζουν «ανάπτυξη». Σαμαράς και τρικομματική σαν πλασέ περιφέρονται ανά τον κόσμο, έχοντας στο «πανέρι» τους για πούλημα ό,τι καλύτερο έχει –ακόμα– η ελληνική οικονομία, πάνω στο οποίο θα μπορούσε να στηριχτεί μια μελλοντική ανάπτυξη.

Το έγκλημα που διαπράχτηκε και συνεχίζει να διαπράττεται σε βάρος της οικονομίας, των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, της νεολαίας από την αστική τάξη και τα πολιτικά της επιτελεία, είναι αυτό που ονομάζουν «ιδιωτικοποιήσεις/αποκρατικοποιήσεις, διαρθρωτικές αλλαγές, ανάπτυξη» κ.λπ. Είναι έγκλημα του ίδιου μεγέθους με τις μνημονιακές πολιτικές τους και μ' αυτό που χαρακτηρίζουν για επιτυχία τους, την «**παραμονή στο Ευρώ**» και τη «**μη χρεοκοπία**» της Ελλάδας. Αδιάψευστος μάρτυρας τα στοιχεία για την οικονομία και η ζοφερή κοινωνική πραγματικότητα. Όλοι οι δείκτες και ιδιαίτερα οι πιο σημαντικοί εξακολουθούν να επιδεινώνονται ποσοτικά και ποιοτικά. Αυτή η επιδείνωση γίνεται σ' ένα περιβάλλον, εγχώριο, διεθνές και ιδιαίτερα της Ε.Ε./Ευρωζώνης που χειροτερεύει διαρκώς. Οι οδυνηρές εξελίξεις της Κύπρου και η κρίση στη Συρία ασφαλώς επηρεάζουν τον χρεοκοπημένο ελληνικό καπιταλισμό και το σαθρό αστικό σύστημα. Τέλος, η απόφαση της Ιαπωνίας να καταφύγει στο «τυπωμένο γιέν» και μάλιστα σε τεράστιες ποσότητες, δείχνει όχι μόνο την κρίση του γιαιπωνέζικου καπιταλισμού, αλλά και τη διαρκή όξυνση του «νομισμα-

Το Success Story του Σαμαρά: Εκστρατεία παραπλάνησης και εξαπάτησης

τικού πολέμου», την κρίση του παγκόσμιου καπιταλισμού, την εξάντληση των αποθεμάτων και μηχανισμών αντίστασης των αστών, το στρατηγικό κενό στις επιλογές των καπιταλιστών/ιμπεριαλιστών κ.λπ.

Οι «επιτυχίες»

1. Το δημόσιο χρέος βρίσκεται περίπου στο 155% του ΑΕΠ (γύρω στα 310 δις Ευρώ), σύντομα (μέσα στο 2013) θα ξεπεράσει το 180% (με τα 50 δις που θα δοθούν στις τράπεζες) και δεν αποκλείεται να πλησιάσει και το 200%. Το συνολικό χρέος της ελλ. καπιταλιστικής οικονομίας (Δημόσιο, Τράπεζες, Ιδιωτικό, Ταμεία, Δήμοι κ.λπ.) είναι αρκετά πάνω από 1 τρις Ευρώ.

2. Η στατιστική ανεργία στο τέλος του 2013 θα είναι 29%-30% (Φεβρουάριος 27%), η πραγματική, σύμφωνα με το ΙΝΕ/ΓΣΕΕ και τον Σ. Ρομπόλη, στο 35% και κατά άλλες εκτιμήσεις και τον Γ. Ρωμανιά θα φτάσει στο 40% (περίπου 2 εκ. και παραπάνω ανεργοί). Στους νέους κάτω των 25 ετών η στατιστική ανεργία βρίσκεται στο 64,2% (Φεβρουάριος), η πραγματική κοντά στο 70% και προς το τέλος του 2013 θα φτάσει σε ακόμη υψηλότερα ποσοστά.

3. Η ύφεση φέτος, σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία, θα φτάσει στο 4,2%-4,3%, ωστόσο, σύμφωνα με τις περισσότερες και πιο έγκυρες εκτιμήσεις θα φτάσει στο 5,5-6% (το πρώτο 3μηνο 5,3%!).

4. Τα προβληματικά δάνεια (στεγαστικά δάνεια 20,5%, επιχειρήσεων 26-27%, καταναλωτικά πάνω από 30%). Η Moody's υπολογίζει ότι ως το τέλος του 2013 τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια θα ανέλθουν στο 30% των συνολικών δανείων(!) και αυξάνονται διαρκώς, πράγμα που σημαίνει ότι πολύ σύντομα θα χρειαστεί και νέα διάσωση/ενί-

σχυση των τραπεζών –αυτή τη φορά πιθανότατα θα είναι εσωτερική («κούρεμα» καταθέσεων, μετοχών κ.λπ.)–, πέρα από τα 215-225 δις ευρώ που έχουν πάρει μέχρι σήμερα. Το τραπεζικό σύστημα είναι εντελώς χρεοκοπημένο και κατεστραμμένο, η συμπτωκωμένη αλλά και η πιο «καθαρή» εικόνα της οικονομίας.

5. Τα δημόσια έσοδα έχουν καταρρεύσει και ιδιαίτερα τα έσοδα των ασφαλιστικών ταμείων, που έτσι κι αλλιώς βρίσκονται «στο κόκκινο». Έτσι πολύ γρήγορα έρχονται νέες μειώσεις συντάξεων, παροχών κ.λπ.

6. Σύμφωνα με το ΙΝΕ/ΓΣΕΕ (Σ. Ρομπόλης), η μείωση των μισθών έχει φτάσει στο 40%, κυρίως μέσω της επικράτησης των ατομικών συμβάσεων και των «ευέλκτων μορφών απασχόλησης», ενώ αν υπολογίσουμε και την αύξηση της φορολογίας ξεπερνά το 50%.

Η επερχόμενη Μανω(ε)λάδα

Στο νομοσχέδιο που ψηφίστηκε στις 28/4 υπήρξε και νέα μείωση του κατώτερου μισθού: Για τους εργαζόμενους άνω των 25 ετών έως 490 ευρώ (μεροκάματο έως 19 ευρώ) και για τους κάτω των 25 ετών έως 427 ευρώ (μεροκάματο έως 17 ευρώ). Έτσι έχουμε τώρα 4 κατώτερους μισθούς. Πολύ σύντομα, ίσως και με μέτρα το καλοκαίρι και πάντως από 1/1/14 θα έχουμε μερικούς ακόμη κατώτερους μισθούς, που θα αντιστοιχούν στις Ειδικές Οικονομικές Ζώνες (ΕΟΖ) που θα χωριστεί η χώρα (υπόμνημα Βρούτση στην τρόικα)!

Οι απολύσεις σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, γενικά η απορρύθμιση της εργασίας και η μείωση μισθών, ταυτόχρονα οι νέες «προσλήψεις» και η δημιουργία νέων θέσεων «εργασίας», ολοκάθαρα εντάσσονται σε

μια συνολική στρατηγική: όλο και πιο μειωμένοι μισθοί, «εργαζόμενοι χωρίς δικαιώματα και εργοδότες χωρίς υποχρεώσεις», ούτε ακόμη της καταβολής του μεροκάματου! Τα «έως 490 Ευρώ» και η μέχρι τώρα διάλυση/κατάρρευση δικαιωμάτων δεν είναι το τέλος του δρόμου ή κοντά σ' αυτό, όπως προπαγανδίζει η κυβέρνηση και οι παπαγάλοι της. Υπάρχει ακόμα πολύς δρόμος για περαιτέρω μειώσεις, απορρυθμίσεις και «διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις»...

Είναι αδύνατοι αλλά και επικίνδυνοι

Τα τρία κόμματα της κυβέρνησης και κυρίως η ΝΔ, είναι αδύνατο να επηρεάσουν το πάνω 70% του ελληνικού λαού που έχει πληγεί βάνουσα και πλήττεται διαρκώς από τα μέτρα τους. Μπορεί μόνο κομμάτια του να εξαπατήσουν, εκφοβίσουν, περιθωριοποιήσουν – με λίγα λόγια να τα θέσουν εκτός πολιτικής ή και να σπρώξουν (μια κρίσιμη μάζα) προς την Χρυσή Αυγή. Αυτή είναι η βασική επιδίωξη σήμερα των αστικών επιτελείων, με όλους τους τρόπους να κερδίσουν χρόνο. Όμως ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ και βέβαια και η ΝΔ (παρά τη μεγαλύτερη αντοχή της) δεν αντέχουν και μπροστά σ' αυτό τον κίνδυνο η αντίδρασή τους μπορεί να είναι πολύμορφη. Όλα αυτά βέβαια χωρίς να λάβουμε υπόψη όλους τους άλλους παράγοντες και «ξαφνικές» κομματικές κρίσεις (π.χ. οικονομικά ΠΑΣΟΚ) – και βέβαια τον πιο καθοριστικό παράγοντα, το εργατικό κίνημα.

Η κατάσταση είναι ανοιχτή σε όλα τα ενδεχόμενα, όσο η κρίση βαθαινει, το χρέος μεγαλώνει και μια νέα αντιμετώπιση του πιθανόν να περιλαμβάνει και κούρεμα καταθέσεων (παρά τους τεράστιους κινδύνους που εγκυμονεί), όσο –γενικά– η αστική πολιτική είναι όλο νέα μέτρα και μνημόνια, η διάδοχη πολιτική λύση ή γενικά η πολιτική λύση δυσκολεύει διαρκώς. Έτσι δεν μπορούμε ν' αποκλείσουμε (λαμβάνοντας υπόψη και την κατάσταση σε Ε.Ε. και Νοτιανατολική Μεσόγειο) μια ακόμα μεγαλύτερη αντιδημοκρατική αναδιπλοση κ.λπ. **Αυτές όμως οι εξελίξεις σημαίνουν ότι για την κοινωνία ο δρόμος της έκρηξης και της εξέγερσης γίνεται, σχεδόν, μονόδρομος.**

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Τα τελευταία χρόνια πολλοί συμπολίτες μας ήρθαν αντιμέτωποι με συνθήκες διαβίωσης πλήρους υλικής υστέρησης λόγω απώλειας της εργασίας τους και αδυναμίας εύρεσης άλλης, στερούμενοι παράλληλα οικογενειακής ή άλλου είδους στήριξης. Σε αυτό το πλαίσιο, σε 597.000 ανέρχονται τα **φτωχά ή κοινωνικά αποκλεισμένα παιδιά** στην Ελλάδα, με 322.000 από αυτά να είναι σε σοβαρή υλική αποστέρηση, σύμφωνα με έκθεση του Πανεπιστημίου Αθηνών. Ο δείκτης «φτώχεια ή κοινωνικός αποκλεισμός» αφορά το 30,4% των παιδιών και παρουσίασε αύξηση 9,1% την τελευταία διετία. Το ποσοστό των νοικοκυριών με παιδιά κάτω από το όριο της φτώχειας που δήλωνε αδυναμία για διατροφή που να περιλαμβάνει κάθε δεύτερη μέρα κρέας, ψάρι ή λαχανικά ίσης θρεπτικής αξίας είναι 44,3%, ενώ σε 24,4% ανέρχεται το ποσοστό των νοικοκυριών με παιδιά που δηλώνει οικονομική αδυναμία για ικανοποιητική θέρμανση. Η παραβατικότητα των ανηλίκων έχει αυξηθεί εντυπωσιακά κατά 53,4%, ενώ στις ηλικίες 9-13 η αύξηση φτάνει στο 58%. Η μεγάλη αυτή αύξηση οφείλεται στο ότι πολλά παιδιά προσπαθούν με κάθε πιθανό τρόπο να βοηθήσουν στα οικονομικά του νοικοκυριού.

Οι ερευνητές κάνουν αναφορά στην **επιδείνωση της υγείας**, την αύξηση των θανάτων και των αυτοκτονιών στις χώρες που πλήττονται από τη λιτότητα, λόγω της της κατάρρευσης των συστημάτων υγείας. Η Ελλάδα αντιμετωπίζει δημόσια υγειονομική καταστροφή εξαιτίας των μνημονίων. Ο κρατικός προϋπολογισμός στην υγεία μειώθηκε από το 2008 κατά 40%, στο πλαίσιο του «σχεδίου διάσωσης» της Τρόικας. Περίπου 35.000 γιατροί, νοσηλευτές και άλλοι εργαζόμενοι στον τομέα της υγείας έχασαν την δουλειά τους, ενώ αυξήθηκαν οι εισαγωγές στα νοσοκομεία καθώς οι έλληνες αποφεύγουν τις προληπτικές εξετάσεις λόγω της μεγάλης λίστας αναμονής και της αύξησης στις τιμές των φαρμάκων. Παρατηρήθηκε επίσης αύξηση της παιδικής θνησιμότητας κατά 40% και μετά τις περικοπές στον προϋπολογισμό για την πρόληψη του ιού HIV, παρατηρήθηκε αύξηση στα ποσοστά του AIDS κατά περισσότερο από 200%.

Στη Βόρεια Αμερική περισσότερο από πέντε εκατομμύρια αμερικανοί έχουν χάσει την πρόσβαση σε μονάδες υγειονομικής περίθαλψης, ενώ στην Βρετανία, περίπου 10.000 οικογένειες έχουν μείνει άστεγες, εξαιτίας του προϋπολογισμού λιτότητας της κυβέρνησης.

Σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης βρίσκεται η **Ευρωζώνη** καθώς οι περισσότερες από τις «ισχυρές» χώρες – μέλη βρίσκονται σε τεράστια **ύφεση**, με εξαίρεση την Γερμανία. Η γερμανική οικονομία κατέγραψε ρυθμό ανάπτυξης 0,1% στο πρώτο τρίμηνο του 2013. Η δεύτερη μεγαλύτερη οικονομία της Ευρώπης, η Γαλλία, εισήλθε σε ύφεση έπειτα από την υποχώρηση του ΑΕΠ της κατά 0,2% στο πρώτο τρίμηνο του 2013, που ακολουθεί την αντίστοιχη μείωση του ΑΕΠ και κατά το τελευταίο τρίμηνο του 2012. Η αγοραστική δύναμη των γαλλικών νοικοκυριών κατέγραψε μείωση 0,9% το 2012, σύμφωνα με το Εθνικό Ινστιτούτο Στατιστικής και Οικονομικών Μελετών, ενώ στο τέλος Μαρτίου το Ινστιτούτο την υπολόγισε σε 0,4%. Τον ίδιο μήνα δημοσιοποιήθηκαν και τα στοιχεία για την ανεργία στην χώρα, τα οποία αποτελούν κόλαφο για την κυβέρνηση Ολάντ. Οι άνεργοι έφτασαν τα 3,2 εκατομμύρια, αριθμός που καταγράφεται για πρώτη φορά από το 1996.

Υπογραφή νέας ΕΓΣΣΕ

Διάσωση με νόημα ή διάσωση προσχημάτων;

Υπογράφηκε στις 14 Μαΐου η νέα Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας (ΕΓΣΣΕ) από τη Γ.Σ.Ε.Ε. (Γενική Συνομοσπονδία Εργατών Ελλάδας) και τις εργοδοτικές οργανώσεις Γ.Σ.Ε.Β.Ε.Ε. (Γενική Συνομοσπονδία Επαγγελματιών, Βιοτεχνών και Εμπόρων Ελλάδας), Ε.Σ.Ε.Ε. (Εθνική Συνομοσπονδία Ελληνικού Εμπορίου) και Σ.Ε.Τ.Ε. (Σύνδεσμος Ελληνικών Τουριστικών Επιχειρήσεων). Η διάρκειά της είναι ενός έτους, από 1/1/2013 έως και 31/12/2013. Από την υπογραφή της απουσίαζε ο Σ.Ε.Β. (Σύνδεσμος Επιχειρήσεων και Βιομηχανιών).

Στο προοίμιο/εισαγωγή της νέας ΕΓΣΣΕ αναφέρεται η συμφωνία των εκπροσώπων εργοδοτών και εργαζομένων στα εξής: στην ιστορική αναγκαιότητα να κρατηθεί ενεργός ο θεσμός της ΕΓΣΣΕ και να αποκατασταθεί ο ρόλος της, στο να αναλάβουν άμεσα «κοινές πρωτοβουλίες προς την κυβέρνηση για την αντιμετώπιση του εφιαλτικού προβλήματος της ανεργίας... για την πάταξη της ανασφάλιστης και αδήλωτης εργασίας, για την τροποποίηση του νέου νομικού πλαισίου που θέτει σοβαρούς περιορισμούς στο πεδίο των συλλογικών συμβάσεων». Επίσης συμφωνούν «... για τη διερεύνηση και εξεύρεση λύσεων... για την ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας της οικονομίας, όχι στην κατεύθυνση του μισθολογικού κόστους»!

Η συμφωνία προβλέπει: (α) Να συνεχιστεί η χορήγηση του επιδόματος γάμου (προσαύξηση 10% επί του βασικού μισθού ή ημερομισθίου). (β) Οι λεγόμενοι θεσμικοί όροι (για άδειες, ωράρια κ.λπ.), που θεσπίστηκαν με προηγούμενες ΕΓΣΣΕ και τις αντίστοιχες Διαιτητικές Αποφάσεις εξακολουθούν να ισχύουν.

Η ΓΣΕΕ στηλίτευσε την απουσία του ΣΕΒ και τον κατηγορούν ότι «δεν επιθυμούν να υπάρχει ο θεσμός της ΕΓΣΣΕ». Επίσης, η ΓΣΕΕ δηλώνει ότι «... Δεν πανηγυρίζουμε... δεν κάνουμε αναφορά σε νίκη... Απλά διασώθηκε... ο θεσμός της ΕΓΣΣΕ... επιβεβαιώθηκε η ισχύς... του επιδόματος γάμου και... των θεσμικών κατακτήσεων». Από την πλευρά του ΣΕΒ απαξιώνεται η νέα ΕΓΣΣΕ αλλά και η ίδια η ΓΣΕΕ, με τη δήλωση: «Μάταια η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ προσπαθεί να γεμίσει το αδειανό πουκάμισο μιας ΕΓΣΣΕ χωρίς νομική υπόσταση ούτε ουσιαστικό περιεχόμενο, για να διασώσει το φύλλο συκής του γραφειοκρατικού συνδικαλισμού των ΔΕΚΟ, που η ίδια εκπροσωπεί και που δεν έχει καμία σχέση με τα προβλήματα και τις αγωνίες των εργαζομένων». Ακόμη αναφέρει ότι «Ο ΣΕΒ εκπροσωπεί την πραγματικότητα των χιλιάδων εργαζομένων στις επιχειρήσεις-μέλη του, οι οποίοι απολαμβάνουν τις κα-

λύτερες συνθήκες εργασίας και τις καλύτερες αμοιβές».

Οι αριθμοί όμως για τη ζούγκλα της αγοράς εργασίας είναι αμείλικτοι. Οι άνεργοι έφτασαν το ενάμισι εκατομμύριο, πάνω από ένα εκατομμύριο είναι οι ανασφάλιστοι, ενώ περίπου 900.000 εργαζόμενοι, σύμφωνα με το Ινστιτούτο Εργασίας (ΙΝΕ) των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, είτε δεν πληρώνονται καθόλου, είτε παίρνουν μόνο τμήμα του μισθού τους. Οι εργαζόμενοι που αμείβονται με τα νομοθετικά καθορισμένα κατώτατα όρια (χωρίς καν το επίδομα γάμου) αυξάνονται συνεχώς, διότι οι εργοδότες (α) δεν υπογράφουν νέες Κλαδικές και Ομοιοπαγγελματικές ΣΣΕ, (β) επιβάλλουν τις Επιχειρησιακές ΣΣΕ με Ενώσεις Προσώπων, (γ) αλλάζουν εκβιαστικά τις συμβάσεις σε μερική ή εκ περιτροπής απασχόληση. Σύμφωνα με το ΙΝΕ ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, σε σχέση με το 2010, μόνο ένας στους δέκα εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα έχει διατηρήσει το μισθό του περίπου στα ίδια επίπεδα. Οι υπόλοιποι είτε δεν πληρώνονται, είτε έχουν υποστεί μείωση μισθού. Ο μισός και παραπάνω πληθυσμός είναι άνεργος ή υποαπασχολούμενος και κοντά στα 4 εκατομμύρια (περίπου 40%) το 2012 ζούσαν κάτω από το όριο της φτώχειας (5.500 ευρώ), από τα οποία το ένα εκατομμύριο σε απόλυτη ένδεια (δηλαδή δεν διέθεταν ούτε τα βασικά). Αυτοί είναι αριθμοί που συναντιούνται σε χώρες της υποσαχάριας Αφρικής.

Θα πρέπει καταρχήν να καταγγείλουμε τη στάση και την υποκρισία του ΣΕΒ, που έχει στόχους: (α) την πλήρη κατάργηση της ΕΓΣΣΕ, (β) την απαξίωση της ΓΣΕΕ και (γ) την ακόμη μεγαλύτερη αποδυνάμωση του εργατικού κινήματος. Καταγγέλλουμε επίσης την υποκριτική στάση των υπόλοιπων εργοδοτικών οργανώσεων, που ενώ έχουν μακελέψει την εργατική τάξη, ενώ επιβάλλουν σε κάθε μαγαζί και επιχείρηση συνθήκες Μανωλάδας, υπογράφουν την ΕΓΣΣΕ για να υποσχεθούν κάτι στο χαρτί, για να ισοροπήσουν τις εσωτερικές διαφορές τους και κυρίως για να υπακούσουν στη μικρομεσαία φύση τους, που τους θέλει ανάμεσα στους εργαζόμενους και στα μεγάλα αφεντικά. Πρέπει επίσης να καταγγείλουμε την ηγεσία της ΓΣΕΕ γιατί δεν δείχνει καμιά διάθεση να παλέψει αποφασιστικά και μέχρι τέλους ενάντια στα Μνημόνια, στη ζούγκλα της αγοράς και πρώτα και κύρια στους κάθε λογής εργοδότες. Η συγκεκριμένη ΕΓΣΣΕ είναι επικίνδυνη γιατί είναι ένα Μνημόνιο ταξικής συνεργασίας και υποκρισίας από την ηγεσία της ΓΣΕΕ, στην οποία ταιριάζουν απόλυτα τα λόγια ενός τραγουδιού «Ελλάδα σε βιάζουμε και συ βάφεις τα νύχια σου».

επίκαιρα...

Νοσοκομείο «Γεννηματάς» Θεσσαλονίκης:

Διεκδικούν δεδουλευμένα δύο χρόνων οι γιατροί

Οι γιατροί του νοσοκομείου «Γεννηματάς» της Θεσσαλονίκης, μετά από Γενική Συνέλευση, αποφάσισαν να σταματήσουν τις εφημερίες, αποσύροντας το πρόγραμμα εφημεριών και μη καταθέτοντας καινούργιο, καθώς δεν τις έχουν πληρωθεί από τον Νοέμβριο του 2012. Επιπλέον, οι εφημερίες που πραγματοποιούνται ως έκτακτες είναι απλήρωτες από το Μάρτη του 2011. Ενώ οι μισθοί των γιατρών έχουν περικοπεί με τα μνημόνια έως και 70%, μεγάλο κομμάτι του μισθού αποτελούν οι εφημερίες και το υπουργείο Υγείας με διάφορες δικαιολογίες κωλυσιεργεί για να μην υπογραφούν τα εντάλματα πληρωμής! Οι γιατροί του «Γεννηματάς» προχωρούν σε κινητοποιήσεις, απαιτώντας άμεση καταβολή των δεδουλευμένων τους και αλλαγή του ισχύοντος συστήματος πληρωμών. Την Τετάρτη 15 Μαΐου πραγματοποίησαν συγκέντρωση διαμαρτυρίας στην κεντρική πύλη του νοσοκομείου και ολιγόωρη παρεμπόδιση του εισπρακτικού μηχανισμού.

Ο Flash 96 ανήκει κι επίσημως στους εργαζομένους του

Μετά από μήνες αγώνα, το Εθνικό Συμβούλιο Ραδιοφωνίας (ΕΣΡ) ενέκρινε στις 30 Απριλίου τη μεταβίβαση της συχνότητας των 96 MHz στους απλήρωτους εργαζόμενους του Flash 96 FM. Ταυτόχρονα, προσπαθεί να συγκαλύψει και να καθυστερήσει το εγχείρημα, μην τυχόν μπουκ και σε άλλους εργαζόμενους ιδέες για αυτοδιαχείριση. Το ΕΣΡ εναποθέτει την αρμοδιότητα για την έκδοση της νέας άδειας στον υπουργό Τύπου. Η ισχύουσα άδεια προτείνεται να ανακληθεί από την εταιρία Flash A.E. και να μεταφερθεί σε φορέα που υποχρεούνται να συστήσουν οι εργαζόμενοι, πληρώνοντας ο καθένας εισφορά 500 ευρώ. Επίσης, οι εργαζόμενοι δεν θα έχουν τη δυνατότητα να μεταβιβάσουν την άδεια.

Ακόμα δύο «εργατικά ατυχήματα»-δολοφονίες

Τραγικό θάνατο βρήκε ο 25χρονος Αντώνης Κουντούρης, εργαζόμενος στην Coca-Cola με το καθεστώς του «συνεργάτη», σε «ατύχημα» που έγινε στις αποθήκες του PRAKTIKER και της CARREFOUR-MAPINOΠΟΥΛΟΣ στο Αιγάλεω. Όταν στη διάρκεια εκφόρτωσης εμπορεύματος η νταλικά μετακινήθηκε, ο εργαζόμενος προσπάθησε να ανέβει από το πλάι στη νταλικά για να τραβήξει το χειρόφρενο, ενώ εκείνη άρχισε να στρίβει με αποτέλεσμα να τον συνθλίψει. Μεταφέρθηκε στο Αττικό Νοσοκομείο, όπου διαπιστώθηκε ο θάνατός του. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι οδηγοί φορτηγών της Coca-Cola συνήθως εργάζονται πάνω από 10 και 12 ώρες ημερησίως, ενώ ο ίδιος ο αδικοχαμένος Κουντούρης την προηγούμενη μέρα είχε σχολάσει γύρω στις 10 το βράδυ!

Στις 28 Απριλίου, στην περιοχή Εγκλιανού του δήμου Πύλου - Νέστορος Μεσσηνίας, σκοτώθηκε ο 52χρονος Νικόλαος Καλογερόπουλος. Σύμφωνα με το Σώμα Επιθεωρητών Εργασίας, ο εργάτης γης «κατά τη διάρκεια γεωργικών εργασιών σε κτήμα με ελαιόδεντρα αγνώστου ιδιοκτησίας, τραυματίστηκε θανάσιμα όταν ανετράπη ο γεωργικός ελκυστήρας (τρακτέρ) που οδηγούσε, με αποτέλεσμα να τον καταπλακώσει».

Μισθό 250-300 ευρώ ζήτησαν οι 11 πολυεθνικές

Ο υπουργός Ανάπτυξης συναντήθηκε με εκπροσώπους 11 πολυεθνικών εταιρειών για να ακούσει την πρότασή τους για τη «σωτηρία της εθνικής οικονομίας», η οποία ήταν... νέα μείωση στον κατώτατο μισθό των νέων στα επίπεδα των 250-300 ευρώ, με το «ατράνταχτο» εγχείρημα της βελτίωσης της ανταγωνιστικότητας που θα... φέρει επενδύσεις στην Ελλάδα! Όλες οι μεγάλες πολυεθνικές που δραστηριοποιούνται στην Ελλάδα και ήταν παρούσες στη συνάντηση ζήτησαν περιορισμό της γραφειοκρατίας, μείωση του κόστους ενέργειας και απλοποίηση των διαδικασιών για παραγωγικές δραστηριότητες. Με πρόφαση να βοηθήσουν(!) τους νέους άνεργους, οι μανάτζερ των εταιριών Barilla, Bic, Violex και Nestle είπαν ότι θα τους δίνουν 250 ως 300 ευρώ, με καθεστώς 3-4 ημερών εργασίας τη βδομάδα, στο οποίο συμφώνησαν και οι υπόλοιποι. Μάλιστα, ο εκπρόσωπος της Nestle είπε ότι πρέπει να μειωθεί η περίοδος της προμήνυσης, δηλαδή ο εργαζόμενος να προειδοποιείται τελευταία στιγμή για την απόλυσή του, για να του καταβληθεί μικρότερη αποζημίωση. Αν και ο υπουργός Χατζιδάκης πήγε να φέρει αντίρρηση, λέγοντας ότι η κυβέρνηση δεν έχει άλλα περιθώρια να μειώσει τους μισθούς, οι εκπρόσωποι των εταιριών έμειναν ακλόνητοι, προετοιμάζοντας μια νέα κόλαση για τους νέους εργαζόμενους.

Οι 11 πολυεθνικές είναι οι: Αθηναϊκή Ζυθοποιία, Barilla Hellas, Unilever Hellas, Philip Morris, Henkel Hellas, Friesland Campina-NOYNOY, Kraft Hellas, Bic Violex, Nestle, SCA Hygiene Products, Ytong-Thrakon.

Η μαφία των ιδιωτικοποιήσεων

Παρηγύριζε η τρικομματική κυβέρνηση για την πώληση του ΟΠΑΠ, παρουσιάζοντας την ως σαφή ένδειξη επανάκτησης της εμπιστοσύνης των «επενδυτών», που θα φέρουν έσοδα στα κρατικά ταμεία και θα μας απαλλάξουν από μεγάλα «βάρη». Στην περίπτωση του ΟΠΑΠ, «απαλλάσσουν» την ελληνική κοινωνία από τα κέρδη του και τα χαρίζουν στους Μελισσανίδη-Κόκκαλη. Ο ΟΠΑΠ από το 2002 έως το 2012 παρουσιάζει συνολικά καθαρά κέρδη 5,8 δις. Το 2012 είχε κέρδη 505 εκατομμύρια. Ξεπουλήσανε δηλαδή έναν κερδοφόρο Οργανισμό, που πρόσφερε δισεκατομμύρια στον κρατικό προϋπολογισμό, έναντι 700 εκατομμυρίων ευρώ και έχουν το θράσος να πανηγυρίζουν. Φυσικά, η όλη διαδικασία έγινε με την εποπτεία του ΤΑΙΠΕΔ και με σύμβουλο ιδιωτικοποίησης την Deutsche Bank. Η μαφία που οργανώνει τις ιδιωτικοποιήσεις φρόντισε μάλιστα, λίγο πριν την οριστικοποίηση της πώλησης, να υπογράψει συμβόλαιο με την Intralot του Κόκκαλη, αξίας 108 εκατομμυρίων, ώστε να μην μείνει κανείς παραπονεμένος. Όλα τα έσοδα των ιδιωτικοποιήσεων (2,5 δις υπολογίζει η κυβέρνηση για το 2013) θα πάνε για αποπληρωμή χρεών, εξυπηρέτώντας τους αναξιοπαθούντες τοκογλύφους.

Κάτω τα χέρια από το νερό

Η τρικομματική συγκυβέρνηση, ήδη από τον Φεβρουάριο προώθησε στο ΤΑΙΠΕΔ την ΕΥΑΘ και την ΕΥΔΑΠ για να πουληθούν και φρόντισε να εναρμονίσει το νομοθετικό πλαίσιο για να προχωρήσει η διαδικασία. Αφού αυξήσανε τα τιμολόγια τα τελευταία χρόνια, αφού μείωσανε δραστικά το προσωπικό (στην ΕΥΑΘ από 700 εργαζόμενους έχουν μείνει 265) και έδωσαν όλες τις εργασίες σε υπεργολάβους (η ΕΥΑΘ έχει σήμερα 11 υδραυλικούς για 2.330 χιλιόμετρα δικτύου), αφού έκλεισαν τη Μονάδα Επεξεργασίας Αποβλήτων και ενώ η εταιρεία έχει κέρδη 21 εκατομμύρια ευρώ καθαρά και 26 εκατομμύρια ρευστό στο ταμείο, τη βγάζουν στο σφυρί.

Το έγκλημα είναι ακόμα πιο αποτρόπαιο μιας και το νερό δεν είναι εμπόρευμα, είναι πρώτη ανθρωπίνη και κοινωνική ανάγκη-δικαίωμα. Είναι γνωστό πως οι πολυεθνικές που εμπορεύονται το νερό επιδιώκουν την πλήρη ιδιωτικοποίηση των πηγών, των υδάτων και της διαχείρισής τους. Σε όσες χώρες εφαρμόστηκε η ιδιωτικοποίηση του νερού έφερε: α) κατά μέσο όρο τριπλασιασμό των λογαριασμών νερού σε δέκα χρόνια (στη Ρουμανία δωδεκαπλασίασαν την τιμή), β) μεγάλη πτώση της ποιότητας του νερού, γ) ελλιπή ή μηδενική συντήρηση του δικτύου με αποτέ-

λεσμα αύξηση των διαρροών, δ) βλάβες στη δημόσια υγεία, δηλητηριάσεις κ.λπ.

Τα καλύτερα συστήματα διαχείρισης με πολύ μικρές διαρροές έχουν οι Κάτω Χώρες και η Γερμανία, όπου οι εταιρείες είναι δημόσιες. Δεν υπάρχει αμφιβολία για την καταστροφικότητα της ιδιωτικοποίησης του νερού, όπως και για την αντιμετώπισή της ως θέματος αρχής. Το νερό είναι ύψιστο κοινωνικό αγαθό που δεν νοείται να εμπορευματοποιηθεί.

Στον κατάπτυστο διαγωνισμό για την πώληση της ΕΥΑΘ για 50 χρόνια(!), συμμετέχουν οι SUEZ (γαλλική πολυεθνική με βαριές κατηγορίες για διαφθορά, φοροδιαφυγή, καταστροφή δικτύων), σε συνεργασία με την Ελλάδα, η ισραηλινή κρατική εταιρεία MEKOROT, σε συνεργασία με ΓΕΚ-ΤΕΡΝΑ και Αποστολόπουλο, ο Ιβάν Σαββίδης και η κίνηση «136». Σε αυτή την κίνηση συμμετέχουν διάφοροι πολιτικοί χώροι (αντιεξουσιαστές, ΣΥΡΙΖΑ, σοσιαλδημοκράτες καθώς και οι εργαζόμενοι της ΕΥΑΘ) και προτείνουν την αγορά των μετοχών (υδρομέτρων)

από πολίτες, χρησιμοποιώντας εναλλακτικές μορφές δανεισμού από συνεταιριστικές τράπεζες κ.λπ.

Αυτή η κίνηση, ενώ σωστά καταδικάζει την ιδιωτικοποίηση, προσπαθεί να βρει λύση εντός του οικονομικού και νομικού πλαισίου που επιβάλλει το καπιταλιστικό σύστημα. Δηλαδή να δανειστώ και να αγοράσω για να τα σώσω, αυτά που ήδη έχω πληρώσει με τους φόρους μου για να κατασκευαστούν. Πέρα από το ότι πάνε να παίξουν σε στημένο παιχνίδι, η λογική είναι λάθος. Η ιδιωτικοποίηση του νερού (όπως και της ενέργειας, των συγκοινωνιών, της υγείας κ.λπ.) είναι απόρροια των εγκληματικών πολιτικών του Μνημονίου. Σκοπός μας πρέπει να είναι συνολικά η ανατροπή τους για να σωθούμε. Ο αγώνας για το νερό (όπως και οι αγώνες σε μετρό, εκπαίδευση κ.λπ.) θέτουν αντικειμενικά ως λύση την αναμέτρηση με την τρικομματική χούντα και την Τρόικα και αυτή πρέπει να γίνει με ταξικό προσανατολισμό και μαζική δράση στον δρόμο.

Ενόψει του 28ου Συνεδρίου του Εργατικού Κέντρου Αθήνας

Στις 25-26/5 γίνεται το 28ο συνέδριο του Εργατικού Κέντρου Αθήνας (ΕΚΑ), του μεγαλύτερου εργατικού κέντρου της χώρας, που κουβαλάει ένα σημαντικό κομμάτι της ιστορίας του ελληνικού εργατικού κινήματος. Θ' ακολουθήσουν εκλογές για την ανάδειξη νέας διοίκησης και αντιπροσώπων στη ΓΣΕΕ.

Το συνέδριο γίνεται σε μια ιδιαίτερα κρίσιμη στιγμή. Εργαζόμενοι και φτωχά λαϊκά στρώματα βρίσκονται κάτω από την χρεοκοπία και κατάρρευση του ελληνικού καπιταλισμού, με την Ε.Ε και τις κυβερνήσεις να επιβάλλουν όλο και πιο βάρβαρες αντεργατικές πολιτικές. Η τρικομματική χούντα, μετά και την ψήφιση του Μνημονίου 3, προσπαθεί να κρατηθεί στην εξουσία στηριζόμενη όλο και περισσότερο σ' ένα καθεστώς τρομοκρατίας και περιστολής των δημοκρατικών, πολιτικών και συνδικαλιστικών δικαιωμάτων, στο φασιστικό μέτρο της επιστράτευσης (Μετρό, ναυτεργάτες, εκπαιδευτικοί), για να ισοπεδώσει κάθε ίχνος αντίστασης από πλευράς των εργαζομένων και να τους μετατρέψει σε σύγχρονους δουλοπάροικους.

Οι αστικοποιημένες γραφειοκρατικές ηγεσίες του οργανωμένου συνδικαλιστικού κινήματος (ΓΣΕΕ, Εργατικά Κέντρα, Ομοσπονδίες) φέρουν τεράστια ευθύνη. Την στιγμή που η εργατική τάξη εξοντώνεται και η ανάγκη

για ένα σχέδιο αγώνων, με διάρκεια και αποφασιστικότητα, συνειδητοποιείται όλο και περισσότερο από τους ίδιους τους εργαζόμενους, αυτές όχι μόνο δεν στρέφονται προς αυτή την κατεύθυνση αλλά δίνουν συνεχώς πιστοποιητικά νομιμοφροσύνης στους εκπροσώπους του κεφαλαίου (ΣΕΒ, κυβέρνηση, ΓΣΒΕΕ) ερχόμενες σε συνδιαλλαγή μαζί τους. Ταυτόχρονα υπονομεύουν με κάθε τρόπο την ενίσχυση και εννοποίηση των αγώνων, με την απομόνωση κλάδων που κινητοποιούνται, με την προκήρυξη μονοήμερων εκτονωτικών απεργιών, ακόμη και με την ανοιχτή αναίρεση αποφάσεων για κινητοποιήσεις που έχουν παρθεί από τη βάση των εργαζομένων, όπως πρόσφατα στους εκπαιδευτικούς.

Η ηγεσία του ΕΚΑ (που αποτελείται από ΠΑΣΚΕ, ΔΑΚΕ, ΠΑΜΕ και από την πιο αδύνατη Αυτόνομη Παρέμβαση, παράταξη του ΣΥΡΙΖΑ) αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα, με την στάση που κράτησε τα τελευταία χρόνια απέναντι στην επίθεση Τρόικας και κυβερνήσεων από τη μία και στην άνοδο του εργατικού κινήματος και των αγώνων από την άλλη. Διατήρησε έναν καθαρά διακοσμητικό ρόλο και περιορίστηκε στην έκδοση γενικόλογων ψηφισμάτων αλληλε-

γύης (κι αυτό όχι πάντα).

Η βίαιη κατάρρευση του ελληνικού καπιταλισμού οξύνει τη βαθιά κρίση του συνδικαλιστικού κινήματος, συνεπώς και την κρίση της γραφειοκρατίας, όπως φάνηκε στο πρόσφατο συνέδριο της ΓΣΕΕ (διάσπαση ΠΑΣΚΕ, δημιουργία της παράταξης ΕΜΕΙΣ, εκλογική καταβράθρωση της ΔΑΚΕ και εξαφάνισή της σε πολλούς χώρους).

Στο ΠΑΜΕ, που εξακολουθεί μια ακραία διασπαστική πολιτική, οι διαγραφές και συκοφαντίες μελών του δίνουν και παίρνουν, θυμίζοντας το πιο σκοτεινό σταλινικό παρελθόν του ΚΚΕ. Στην Αυτόνομη Παρέμβαση, τα αδιέξοδα της κοινοβουλευτικής «λύσης» όπου παραπέμπει («κυβέρνηση της Αριστεράς»), χωρίς ουσιαστικά να κάνει τίποτα για την οργάνωση των αγώνων, δημιουργούν σύγχυση και επικίνδυνες αυταπάτες. Παρατηρείται όμως μια εκλογική ενίσχυση αυτών των παρατάξεων της αριστεράς (π.χ. πρόσφατα στο ΕΚ Πειραιά), λόγω των συνεχόμενων διαρροών ΠΑΣΚΕ/ΔΑΚΕ αλλά και των συνολικών κοινωνικοπολιτικών μετατοπίσεων. Σε καμία περίπτωση, όμως, αυτές οι αλλαγές δεν αντανάκλουν πραγματικά τη ριζοσπαστικοποίηση και τις διαθέσεις των εργαζομένων, όπως εκ-

φράστηκαν στο μεγάλο κύμα αγώνων των τελευταίων τριών χρόνων. Η ίδια εικόνα αναμένεται και στο επερχόμενο συνέδριο του ΕΚΑ.

Παρά την κρίση, τα αδιέξοδα και τον εκφυλισμό αυτών των παρατάξεων, το ΕΚΑ όπως και οι άλλες εργατικές/συνδικαλιστικές οργανώσεις αποτελεί μια δύναμη εκατοντάδων χιλιάδων εργαζομένων και γι' αυτό ο ρόλος του είναι καθοριστικός. Πρέπει όμως ν' αλλάξουμε τους συσχετισμούς, ενάντια στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία που υπονομεύει τους αγώνες μας. Μέσα από συνειδητές πρωτοβουλίες, με την ενεργοποίηση των εργαζομένων, το ζωντανά των συνδικάτων, το κατέβασμα του κέντρου αποφάσεων στη βάση, τη συγκρότηση ενός σχεδίου αγώνων σε μια αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, να παλέψουμε για να μετατραπούν οι εργατικές οργανώσεις και τα συνδικάτα σε προπύργια αγώνα, που θα προετοιμάσουν (πολιτικά, ιδεολογικά, πρακτικά) τους εργαζόμενους για την τεράστια σύγκρουση με τον καπιταλισμό και το αστικό κράτος.

Η **Αντεπίθεση των Εργαζομένων**, παράταξη της ΟΚΔΕ, συμμετέχει αυτόνομα στις εκλογές του ΕΚΑ, προβάλλοντας την αναγκαία πολιτική πρόταση και πρόγραμμα αγώνων για την αντιμετώπιση της επίθεσης του κεφαλαίου, για την ανασυγκρότηση του εργατικού/συνδικαλιστικού κινήματος.

Αντιρατσιστικό νομοσχέδιο

Η θεωρία των «δύο άκρων» ενάντια στο κίνημα

Πανδαιμόνιο έχει προκαλέσει το νομοσχέδιο του Υπ. Δικαιοσύνης περί «Διαφάνειας και ανθρωπίνων δικαιωμάτων για την καταπολέμηση εκδηλώσεων ρατσισμού και ξενοφοβίας», που αναμενόταν να κατατεθεί στη Βουλή προς ψήφιση πριν το Πάσχα και το οποίο αποσύρθηκε, πριν καν δοθεί στη δημόσια διαβούλευση, καθώς υπήρχαν αντιδράσεις στο θέμα της «γενεκτονίας» αλλά και στην αναφορά σε «φυλές», που προκάλεσε την αντίδραση της Εκκλησίας. Η ψήφισή του επανέρχεται στο προσκήνιο και καθώς φαίνεται θα περιπλέξει κι άλλο τα πράγματα...

Αξίζει ν' αναφερθεί ότι μέχρι σήμερα υπάρχει ποινική νομοθεσία που καλύπτει πλήρως κάθε είδους ρατσιστικά εγκλήματα και ναζιστικές πράξεις βίας, η οποία ήρθε για ψήφιση λίγο μετά την πτώση της χούντας και υιοθετήθηκε τότε ομόφωνα. Στην πράξη δεν εφαρμόστηκε ποτέ! Επίσης, παρόμοιου τύπου νομοσχέδια είχε επιχειρηθεί να περάσουν από τη Βουλή, από το Νοέμβριο του 2008, προκειμένου η Ελλάδα να ενσωματώσει την απόφαση που έχει ληφθεί σε ευρωπαϊκό επίπεδο.

Το Ευρωπαϊκό Παρατηρητήριο των Φαινομένων Ρατσισμού και Ξενοφοβίας

(EUMC), που θεσπίστηκε το 1997, αντικαταστάθηκε το 2007 από τον Οργανισμό Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Επίσημος, στόχος του εν λόγω οργανισμού είναι να παρέχει στα κοινοτικά θεσμικά όργανα καθώς και στα κράτη μέλη της Ε.Ε. αρωγή και εμπειρογνωμοσύνη σχετικά με τα θεμελιώδη δικαιώματα. Τα κράτη μέλη πρέπει να λαμβάνουν τα απαραίτητα μέτρα ώστε να καταργηθεί κάθε νομοθετική, κανονιστική ή διοικητική διάταξη αντιβαίνουσα στην αρχή της ίσης μεταχείρισης.

Τα κράτη μέλη πρέπει επίσης να καθορίζουν κανόνες επιβολής κυρώσεων σε περίπτωση παραβίασης των εθνικών διατάξεων, που θεσπίζονται κατ' εφαρμογή αυτής της οδηγίας, και να λαμβάνουν όλα τα αναγκαία μέτρα εφαρμογής τους. Οι κυρώσεις, οι οποίες μπορεί να περιλαμβάνουν την καταβολή αποζημίωσης στο θύμα, αναγράφεται ότι πρέπει να είναι αποτελεσματικές, ανάλογες με την παράβαση, καθώς και αποτρεπτικές.

Έτσι λοιπόν, η κυβέρνηση, μη θέλοντας να καθυστερήσει άλλο την υλοποίηση των εντολών της Ε.Ε., διαμορφώνει το εν λόγω νομοσχέδιο έτσι ώστε να:

– Επιβάλλονται αυστηρότερες ποινικές κυρώσεις (χρηματική ποινή 3 έως 10 χιλ. ευρώ, εξάμηνη έως και τριετής φυλάκιση) εναντίον εκείνων που, δημόσια και με οποιονδήποτε τρόπο, προκαλούν ή διεγείρουν βιαιοπραγίες σε βάρος κατά προσώπων, ομάδων προσώπων με γνώμονα το χρώμα, τη φυλή, τη θρησκεία, την εθνική ή εθνοτική καταγωγή, τον γενετήσιο προσανατολισμό.

– Καθορίζονται οι ποινικές κυρώσεις που επιβάλλονται σε περίπτωση που οι πράξεις

είχαν σαν αποτέλεσμα την τέλεση εγκλήματος,

– Προβλέπεται φυλάκιση έως δύο έτη σε όποιον συνιστά ή συμμετέχει σε ένωση προσώπων οποιασδήποτε μορφής που επιδιώκει την τέλεση των παραπάνω πράξεων – Επιβάλλεται άρση ασυλίας πολιτικών προσώπων και σε περίπτωση καταδίκης στέρηση πολιτικών δικαιωμάτων και κατ' επέκταση έκπτωση από το πολιτικό αξίωμα. Διακοπή της κρατικής επιχορήγησης του κόμματος αν το πρόσωπο είναι αρχηγός κόμματος.

Το άριστα καμουφλαρισμένο προαναφερθέν πλαίσιο δείχνει να «φωτογραφίζει» κόμματα και τακτικές του τύπου της Χρυσής Αυγής, θέλοντας να αποπροσανατολίσει την κοινή γνώμη από τον πραγματικό σκοπό και να την πείσει πως δήθεν έτσι θα αντιμετωπίσει το ρατσισμό και θα «σώσει» την δημοκρατία. **Ο πραγματικός στόχος του νομοσχεδίου – παγίδα όμως δεν είναι να χτυπήσει τον ρατσισμό ή τον φασισμό, αλλά κυρίως την «αντίπερα όχθη», τον κομμουνισμό και το κίνημα, βάση της λεγόμενης «θεωρίας των δύο άκρων»**, η οποία υποστηρίζει ότι αυτά τα «δύο άκρα» είναι αλληλοτροφοδοτούμενο σύστημα που αντιμάχεται τον κοινοβουλευτισμό και επιβουλεύεται τη «δημοκρατία». Εν κατακλείδι, εξισώνοντας τα «δύο άκρα», ουσιαστικά δικαιολογεί την άνοδο του φασισμού ως απάντηση στην άνοδο του εργατικού κινήματος και της αριστεράς.

Γ' αυτό π.χ. ο υφ. Δικαιοσύνης Κ. Καραγκούνης δήλωσε: «... το νομοσχέδιο μερμνά ώστε να καλύπτεται το εύρος όλων των σχετικών πράξεων... οι υπαίτιοι αυτών των εγκλημάτων ξεφεύγουν επικαλούμενοι προφάσεις περί ελευθερίας λόγου...».

Βολικότατη, λοιπόν, αυτή η θεωρία για

την τρόικα εσωτερικού και τα τσιράκια της. Παρά τις προστριβές των «κυβερνητικών εταίρων» (ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ), που άλλωστε δεν είναι παρά για λόγους προσηματικούς και τεχνητής «διαφοροποίησης» από τη ΝΔ του Σαμαρά (τώρα θυμήθηκαν τις... προοδευτικές του καταβολές, σε αντίθεση με τους «συντηρητικούς» της δεξιάς!), η ουσία είναι καθαρή. Όλο μαζί το «συνταγματικό τόξο» προσπαθεί να διατηρήσει με νύχια και με δόντια την αστική δημοκρατία των επιτάξεων, των πογκρόμ και στρατοπέδων συγκέντρωσης, της καταπάτησης των δικαιωμάτων σε παιδεία, υγεία και εργασιακούς χώρους, της πολυμορφης καταστολής, της ανεργίας, της κατάρτησης συνδικαλιστικών/ατομικών ελευθεριών κ.α. και να χαλκεύσει νέα δεσμά για το κίνημα, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Είναι προφανές πλέον ότι θα κάνουν τ' αδύνατα-δυνατά για να τσακίσουν οποιαδήποτε μορφή αντίστασης και αγώνα.

Η στιγμή που έρχεται το «αντιρατσιστικό» νομοσχέδιο δεν είναι ασφαλώς τυχαία και συνδέεται με τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει το κίνημα και την ένταση της τρικομματικής και κρατικής επίθεσης για την επιβολή «νόμου και τάξης», ως απαραίτητο συμπλήρωμα της μαύρης προπαγάνδας για την ανύπαρκτη «ανάπτυξη».

Η απάντηση σ' αυτό τον ασφυκτικό κλοιό είναι μια: να ξεσηκωθούμε άμεσα για να συντρίψουμε την τρόικα εσωτερικού και εξωτερικού και την απάνθρωπη πολιτική της, πριν μας απαγορεύσουν και τον αέρα που αναπνέουμε. Να υπερασπιστούμε τα δικαιώματά μας, που καθημερινά καταπατώνται με ποικίλους τρόπους – και στην πρώτη γραμμή τα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες μας.

Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης

Τι θα αφήσει για την επόμενη μέρα;

Το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, που πραγματοποιείται φέτος για 16η συνεχόμενη χρονιά, θα διεξαχθεί στις 5,6 και 7 Ιουλίου στο πρώην στρατόπεδο Παύλου Μελά. Φέτος φέρει την ονομασία Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Κοινωνικής Αλληλεγγύης, καθώς αναδεικνύει την ανάπτυξη ποικίλων πρακτικών αλληλεγγύης, στην προσπάθεια των εργαζομένων να αντιμετωπίσουν την κρίση: συλλογικές κουζίνες και συσσίτια, κοινωνικά ιατρεία, στέκια, εθελοντικά μαθήματα σε ντόπιους και μετανάστες, δίκτυα παραγωγής και διάθεσης προϊόντων χωρίς μεσάζοντες. Στο ίδιο πλαίσιο οι διοργανωτές εντάσσουν τους διάφορους αγώνες, στους εργασιακούς χώρους, για το περιβάλλον, για τα δικαιώματα των μεταναστών κ.α.

Οι πολιτικές εκδηλώσεις του φεστιβάλ αποφασίστηκε να χωριστούν σε τέσσερις θεματικές ενότητες:

α) Αντιφασιστική πάλη, αντιφασιστικές πρωτοβουλίες σε γειτονιές και ένας απολογισμός δράσης της Αντιφασιστικής Συνέλευσης Αλληλεγγύης, που συστάθηκε στο περσινό Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ.

β) Αλληλεγγύη και κοινωνικοί αγώνες, δίκτυα αλληλεγγύης και αυτοοργάνωσης σε γειτονιές, οι σημαντικότεροι εργατικοί αγώνες της χρονιάς (ΒΙΟ.ΜΕ., Ελληνική Χαλυβουργία), αγώνες για διάσωση του περιβάλλοντος (μεταλλεία χρυσού Χαλκιδικής, ΣΜΑ Ευκαρπίας), αγώνες ενάντια στον κοινωνικό αποκλεισμό, όπως το κίνημα για την προσβασιμότητα ατόμων με αναπηρία, αγώνες για την ελεύθερη πρόσβαση σε δημόσια αγαθά και ενάντια στις ληστρικές ιδιωτικοποιήσεις, αγώνες ενάντια στην κρατική καταστολή.

γ) Ο αγώνας για νομιμοποίηση και δικαιώματα των μεταναστών, υπεράσπιση του δικαιώματος στην ελληνική ιθαγένεια, αγώνες των μεταναστών εργατών (Μανωλάδα).

δ) Υπεράσπιση των προσφύγων και αιτούντων πολιτικό άσυλο, αγώνες ενάντια στα στρατόπεδα του μίσους (απεργίες πείνας των κρατουμένων μεταναστών).

Με αυτή τη λογική η αποστολή του φεστιβάλ είναι μια επισκόπηση όλων των κοινωνικών αγώνων που έγιναν πρόσφατα ή τρέχουν ακόμη, είναι όμως και ευκαιρία για μια πλατιά συζήτηση μεταξύ οργανώσεων, ομάδων, συνελεύσεων,

που μπορεί να προσελκύσει πολύ κόσμο που σκέφτεται με οποιονδήποτε τρόπο να συμμετέχει και να βρει μια συλλογική λύση για τα προβλήματα του. Μια τέτοια συζήτηση είναι ζωτικής σημασίας για το εργατικό-κοινωνικό κίνημα της πόλης και η απουσία της είναι όλο και πιο αισθητή όσο η κρίση στην κοινωνία και στο κίνημα μεγαλώνει. Γ' αυτό και η οργάνωσή μας συμμετέχει στο φεστιβάλ και προσπαθεί να συμβάλει σ' αυτή τη διαδικασία. Για να είναι όμως πιο ουσιαστική η βοήθεια του Φεστιβάλ στην ανασυγκρότηση του κινήματος, πρέπει να ξεπεράσει τις αδυναμίες που πηγάζουν από ορισμένες πολιτικές απόψεις: υπερδιόγκωση του ρόλου της Χρυσής Αυγής και υποτίμηση του κράτους έκτακτης ανάγκης και της κυβέρνησης (που είναι οι πιο μεγάλοι νεοαζι), αμφιταλάντευση ανάμεσα στις λύσεις που θα δώσουν οι αγώνες και στη διαχείριση της κρίσης.

Πρέπει να αξιοποιήσουμε αυτήν την ευρεία συνάντηση αγωνιστών για να ενισχύσουμε την αυτοοργάνωση της εργατικής τάξης και να προχωρήσουμε σε πρωτοβουλίες που θα δίνουν λύσεις για την επιβίωση της κοινωνίας. Γ' αυτό πρέπει καταρχήν να απορρίψουμε την αντίληψη ότι αρκεί να μοιραστούνε ένα πιό-

το φαγητό για να καλύψουμε τις φρικτές στερήσεις που υφίσταται η πλειοψηφία της κοινωνίας και να αποτρέψουμε τον κοινωνικό κανιβαλισμό. Οι αγώνες των καταπιεσμένων είναι μονόδρομος και σ' αυτούς πρέπει να διαπαιδαγωγηθούν ώστε να φτάσουν μέχρι τη ρίζα του προβλήματος: την κρίση του καπιταλιστικού συστήματος. Για να γίνει κάτι τέτοιο είναι αναγκαία μια συζήτηση με αποφασιστικό και πρακτικό χαρακτήρα, για τις κατακτήσεις, το προχώρημα και την επέκταση των αγώνων. Μόνο έτσι το σύνθημα του φετινού Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ «Να κερδίσουμε αυτόν τον πόλεμο, να αλλάξουμε αυτόν τον κόσμο» μπορεί να γίνει πραγματοποιήσιμος στόχος.

ΦΑΚΕΛΟΣ: ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ

Ο αγώνας των καθηγητών

Μια απεργία που δεν

Η μάχη δεν τελειώσει! Πρέπει να καλέσουμε σε μαζικά συλλαλητήρια ενάντια στην επιστράτευση, μαζί με όλους τους εργαζόμενους και τη νεολαία. Να οργανώσουμε δυναμικές κινητοποιήσεις για να μπλοκάρουμε μέσα στον Ιούνιο τα Υπηρεσιακά Συμβούλια που θα αποφασίσουν τις υποχρεωτικές μεταθέσεις, τις διαθεσιμότητες, τις απολύσεις και τις άλλες ανατροπές των δικαιωμάτων μας. Να δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις για ένα ακόμα πιο μαζικό κίνημα, με απεργία διαρκείας από το Σεπτέμβρη.

Το υπουργείο Παιδείας, ταυτόχρονα με την αύξηση του ωραρίου των καθηγητών (βλέπε Ε.Π. Μαΐου), ανακοίνωσε Προεδρικό Διάταγμα για υποχρεωτικές μεταθέσεις καθηγητών και δασκάλων. Δέκα χιλιάδες αναπληρωτές εκπαιδευτικοί απολύονται, ενώ χιλιάδες μόνιμοι θα περιφέρονται σε 4-5 σχολεία ανά την περιφέρεια για να συμπληρώσουν ωράριο ή θα μετατεθούν σε σχολεία ανά την επικράτεια. Για όποιον δεν δεχθεί ή δεν βρεθεί θέση ανά την επικράτεια, ακολουθεί η απόλυση.

Κάτω από τη διαφαινόμενη αγανάκτηση των συναδέλφων, το ενδεκαμελές Δ.Σ. της ΟΛΜΕ εισηγήθηκε προς τις Γενικές Συνελεύσεις (Γ.Σ.) των ΕΛΜΕ απεργία διαρκείας στις πανελλαδικές εξετάσεις (24ωρη απεργία στις 17/5 Παρασκευή και πενθήμερη από 20/5 Δευτέρα, με νέες γενικές συνελεύσεις για συνέχιση της απεργίας), με ψήφους 9 υπέρ - 3 ΔΑΚΕ, 3 ΠΑΣΚ, 2 ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ), 1 Παρεμβάσεις (ΑΝΤΑΡΣΥΑ, Μ-Λ ΚΚΕ) - και 2 κατά του ΠΑΜΕ (ΚΚΕ), το οποίο πρότεινε 48ωρη απεργία στις 14-15/5, «για να μην πληγούν τα παιδιά των λαϊκών οικογενειών» !!!

Μια προληπτική επιστράτευση

Η χουντική κυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ επιστράτευσε 85.000 καθηγητές πριν προλάβουμε καν να κηρύξουμε την απεργία μας! Αφού πρώτα εξαπέλυσε βουλευτές και δημοσιογράφους των Μ.Μ.Ε.(εξαπάτησης) με απίθανες συκοφαντίες εναντίον των καθηγητών, με τόνους κροκοδείλιων δακρύων «για το μέλλον των μαθητών μας που δίνουν πανελλαδικές», εμφανίστηκε ο Σαμαράς να υπογράψει τη φασιστική «προληπτική» πολιτική επιστράτευση μας.

Το ξύπνημα των εκπαιδευτικών

Μπροστά στην επίθεση κυβέρνησης, Τρόικας και ΜΜΕ, αλλά και έχοντας συνειδητοποιήσει πλέον ότι αυτή η λαιλαπα ενάντια στα εργασιακά, δημοκρατικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα δεν θα έχει τελειωμό, την Τρίτη 14/5 πάνω από 20.000 καθηγητές συμμετείχαν στις Γ.Σ. των ΕΛΜΕ όλης της χώρας. Δηλώσαμε με αυτό τον τρόπο τη διάθεσή μας να αγωνιστούμε ενάντια στις απολύσεις και τη διάλυση των εργασιακών μας σχέσεων και του δημόσιου σχολείου. Η συντριπτική πλειοψηφία βροντοφώναξε «ΝΑΙ» στην απεργία και, παρότι είχαν έρθει τα φύλ-

λα της επιστράτευσης, αναζήτησε τον τρόπο να την υλοποιήσει.

Το μεγάλο ξεπούλημα

Την Τετάρτη 15/5, στη γενική συνέλευση των προέδρων των ΕΛΜΕ, η απεργία υπερψηφίστηκε με ποσοστό 92%. Όμως εκεί ο αγώνας μας ξεπουλήθηκε από τους γραφειοκράτες της ηγεσίας της ΟΛΜΕ, με ένα πραξικόπημα που παραπέμπει σε σκοτεινές εποχές του συνδικαλιστικού κινήματος. Οι κυβερνητικές ΔΑΚΕ - ΠΑΣΚ, μαζί με τις ΣΥΝΕΚ, έφεραν πρόταση για αναστολή της απεργίας. Η άθλια μεθόδευση έγινε με την επιβολή μιας δεύτερης ψηφοφορίας των προέδρων, όπου θα έκριναν (ουσιαστικά ατομικά ο καθένας τους) κατά πόσον υπάρχουν οι προϋποθέσεις για την... απεργία που ήδη είχε ψηφιστεί! Τέτοιου είδους ερώτημα δεν είχε βέβαια τεθεί στις γενικές συνελεύσεις! Οι περισσότεροι πρόεδροι απέφυγαν τον σκόπελο ψηφίζοντας λευκό, ακυρώνοντας έτσι την απεργία.

Οι ΔΑΚΕ - ΠΑΣΚ, αφού δεν κατάφεραν με την αισχρή προπαγάνδα τους να εφησυχάσουν τους εκπαιδευτικούς ότι θα εξαιρεθούν από τις απολύσεις, προσπάθησαν με κάθε τρόπο να ανακόψουν την αγωνιστικότητα του κλάδου. Η πρόταση της ΔΑΚΕ για κάλπες στα σχολεία, ή 30% συμμετοχή στις Γ.Σ., ως προαπαιτούμενο για να ψηφιστεί η απεργία, έδειξε από την αρχή τη διάθεσή της να την μπλοκάρει. Δεν πίστευε ότι θα προσέλθουμε μαζικά στις Γ.Σ., ενώ έστρωνε το χαλί στην κυβέρνηση να εφαρμόσει στην πράξη, πριν καν τον ψηφίσει, τον νέο αντιαπεργιακό νόμο. Η ΠΑΣΚ κρύφτηκε πίσω από τη ΔΑΚΕ, λέγοντας ότι χωρίς αυτήν δεν θα ψήφιζαν την απεργία. Οι κυβερνητικές παρατάξεις αποτελούν την πλειοψηφία και σε ΑΔΕΔΥ - ΓΣΕΕ, που και αυτές ξεπούλησαν τον αγώνα μας, όταν αρνήθηκαν να κηρύξουν γενική απεργία την Παρασκευή 17/5 ενάντια στην επιστράτευση, αλλά και στις απολύσεις στο δημόσιο.

Το ΠΑΜΕ συνέχισε την υπονομευτική στάση που είχε εξαρχής, προτείνοντας μάλιστα στην ΑΔΕΔΥ απεργία την Τρίτη 14/5, φτάνοντας μάλιστα και στο σημείο, με μια απαράδεκτη ανακοίνωση της ΚΝΕ προς τους μαθητές, ουσιαστικά να αναπαράγει την εναντίον μας προπαγάνδα! Προσπάθησε να γιγαντώσει τους φόβους που (δικαιολογημένα) εκφράστηκαν από συναδέλφους. Ουσιαστικά, οι δυνάμεις του ΚΚΕ, όπως συνηθίζουν σε κρίσιμες καμπές της ταξικής πάλης (περιφρούρηση της Βουλής, κατασκευοφάντηση των «Αγανα-

κτισμένων» και της εξέγερσης του Δεκεμβρίου 2008 κ.α.) τάχθηκαν στο πλευρό των αστικών δυνάμεων. Τα αποτελέσματα της προδοτικής του στάσης ήταν η συντριπτική καταψήφιση της πρότασής του στις Γ.Σ. (μετά την επιστράτευση πρότεινε 48ωρη απεργία στις 16-17/5).

Μια απεργία που κανείς δεν πίστεψε ότι μπορεί να γίνει...

Καθοριστικό ρόλο για την αναστολή της απεργίας έπαιξε και η στάση των ΣΥΝΕΚ. Ξαφνικά διαπίστωσαν, ούτε 24 ώρες μετά τις μαζικές συνελεύσεις (στις οποίες στήριζαν την απεργία, χωρίς φυσικά να λένε κουβέντα για την επιστράτευση), ότι «η κατάσταση στον κλάδο, στο συνδικαλιστικό κίνημα και την κοινωνία δεν βοηθά στο να διαμορφωθούν οι όροι και οι προϋποθέσεις για να δοθεί αυτή η αποφασιστική σύγκρουση»!!! Στην ουσία παραδέχονται ότι δεν έχουν εμπιστοσύνη στις δυνάμεις των εκπαιδευτικών για να οργανώσουν κρίσιμες απεργιακές συγκρούσεις και ότι αποφάσεις για τέτοιου είδους αγώνες μπορούν να παίρνουν μόνο οι πεφωτισμένες ηγεσίες των ΣΥΝΕΚ ή καλύτερα του ΣΥΡΙΖΑ. Το θράσος τους δεν έχει προηγούμενο, καθώς λίγες μέρες μετά το ξεπούλημα της απεργίας, ο Τσίπρας «απειλήσε» την κυβέρνηση ότι την επόμενη φορά που θα επιστρατεύσει εργαζόμενους, οι βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ θα είναι μπροστάρηδες και τότε η απεργία θα γίνει πολιτική!!! Καλό θα ήταν να μας απαντήσουν οι ΣΥΝΕΚ και ο ΣΥΡΙΖΑ πώς και τότε ακριβώς σκοπεύουν να δώσουν αυτή τη μάχη ενάντια στο μνημόνιο; Όταν οι μόνοι που δεν θα είναι επιστρατευμένοι θα είναι τα ΜΑΤ και οι βουλευτές;

Μεγάλες όμως είναι και οι ευθύνες των ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ. Ούτε αυτές έθεσαν στις συνελεύσεις ότι το «ναι» στην απεργία σήμαινε σπάσιμο της επιστράτευσης. Ο σπόρος του «λευκού» και της τελικής αναστολής της απεργίας υπήρχε ήδη στην πρότασή τους, ότι δηλαδή η απεργία και το σπάσιμο της επιστράτευσης θα μπορούσε να γίνει μόνο αν... έβαζαν απεργία και άλλες ομοσπονδίες και συνδικάτα! Τελικά αυτό κατάφερε να αποτελέσει το άλλοθι: από τη μια για τις Παρεμβάσεις, ώστε να μην τονώσουν την αποφασιστικότητα και να μην προωθήσουν την αυτοοργάνωση των εκπαιδευτικών ώστε να ξεκινήσει η μάχη από αυτούς, και από την άλλη, για τους γραφειοκράτες των ηγεσιών ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ-Ομοσπονδιών, ώστε να παραλύσουν οποιαδήποτε αγωνιστική δράση και να σπείρουν την ηττοπάθεια στους εργαζόμενους. Άλλωστε, η καταλυτική πίεση προς

πρόλαβε να γίνει

τις γραφειοκρατικές ηγεσίες δεν μπορούσε να είναι άλλη από την υλοποίηση της απεργίας και την ουσιαστική οργάνωση του σπασίματος της επιστράτευσης, από επιτροπές αγώνα και μαζικές απεργιακές φρουρές και διαδηλώσεις των καθηγητών. Οι Παρεμβάσεις δεν έδειξαν εμπιστοσύνη στη βάση των καθηγητών και φοβήθηκαν να αναλάβουν την ευθύνη του αγώνα, παρότι οι δυνάμεις τους στους εκπαιδευτικούς είναι μεγάλες. Το σχέδιό τους βασιζόταν στο να πειστεί με διάφορους τακτικισμούς η συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΟΛΜΕ να ψηφίσει την απεργία. Επιπλέον, στην εφιαλτική συνέλευση των προέδρων, με την πρότασή τους να γίνουν κανονικά οι εξετάσεις, να γίνουν συγκεκριμένες έξω από τα εξεταστικά κέντρα και να δεσμευτούν 500 συνδικαλιστές ότι θα απεργήσουν, αποδεικνύεται ότι πίστευαν πως οι γραφειοκράτες και οι ρεφορμιστές συνδικαλιστές μπορούσαν ή ήθελαν να δώσουν τη μάχη ενάντια στην κυβέρνηση!!! Αγνόησαν παντελώς τις αγωνιστικές διαθέσεις του κόσμου, που προφανώς δεν ψήφισε μια απεργία για συμβολικούς λόγους, και δεν μπήκαν καν στον κόπο να οργανώσουν την αντίσταση στην επιστράτευση.

...Κι όμως μπορούσε να γίνει η σπίθα που θα έκαιγε τα μνημόνια

Ως «Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών» τονίσαμε την ανάγκη δημιουργίας εκλεγμένων απεργιακών επιτροπών από τις συνελεύσεις, ώστε να αναλάβουν την οργάνωση του αγώνα όσο το δυνατόν περισσότερο συνάδελφοι. Οι επιτροπές πρέπει να συντονίζονται σε επίπεδο πόλης και πανελλαδικά, ώστε να περάσει ο αγώνας στα χέρια μας και να περιοριστούν πιθανές προσπάθειες ξεπουλήματος σε κρίσιμες καμπές, από τις παρατάξεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού και όχι μόνο.

Μετά την επιστράτευση, με εμπιστοσύνη στις δυνατότητες των εργαζομένων, διακηρύξαμε ότι η απεργία μας ενάντια στις απολύσεις και την ποινικοποίηση ακόμα και της σκέψης για αγώνα, μπορούσε να γίνει υπόθεση όλων των εργαζομένων και της νεολαίας και να αποτελέσει την αρχή του τέλους για τη χουντική συγκυβέρνηση. Σε όλες τις ΕΛΜΕ όπου παρεμβαίνουμε, τονίσαμε ότι η απεργία πρέπει να γίνει και η επιστράτευση μπορεί να σπάσει στην πράξη, εφόσον ένας σημαντικός αριθμός συνελεύσεων ΕΛΜΕ ψήφισαν υπέρ μιας τέτοιας καθαρής πρότασης και στη συνέχεια προχωρούσαν σε αγωνιστικό συντονισμό μεταξύ τους.

Οι συνεχείς υποχωρήσεις, ήττες και αναβολές της αποφασιστικής σύγκρουσης μόνο την κυβέρνηση ωφελούν, που με τις επιστρατεύσεις και το κράτος «έκτακτης ανάγκης» που χτίζει επιχειρεί να καταργήσει το δικαίωμα στην απεργία και να επιβάλει την αντίληψη ότι κάθε αγώνας είναι μάταιος. Οι αρνητικές εξελίξεις δεν πρέπει να μας απογοητεύουν, πρέπει να μας θυμώνουν, να μας κάνουν να καταλάβουμε τα νέα μας καθήκοντα. Ως «Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών» θα δώσουμε όλες τις δυνάμεις μας για να εξηγήσουμε στους συναδέλφους ότι το βάρος της οργάνωσης των αγώνων πέφτει εξολοκλήρου σε όλους μας, αφού οι ηγεσίες μας φάνηκαν ανίκανες και επικίνδυνες. Να προχωρήσουμε άμεσα σε νέες, ακόμα πιο μαζικές γενικές συνελεύσεις παντού και να απαιτήσουμε να φύγουν όλοι όσοι ξεπούλησαν τον αγώνα μας. Να βάλουμε τις βάσεις για μια ριζική ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του κινήματός μας, δημιουργώντας επιτροπές αγώνα παντού, σε κάθε ΕΛΜΕ, περιοχή και σχολείο, και να φροντίσουμε για τον συντονισμό τους με εκλεγμένους και ανακλητούς αντιπροσώπους.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Ο εκπαιδευτικός Γκουλιώνης Στέφανος κινδυνεύει να απολυθεί

Σε αναγκαστική αργία με βάση το ν. 4093/2012 τέθηκε ο εκπαιδευτικός Γκουλιώνης Στέφανος από την Λάρισα ο οποίος είχε παραπεμφθεί με το πειθαρχικό παράπτωμα της «ανάρμοστης για δημόσιο υπάλληλο συμπεριφορά εκτός υπηρεσίας». Το «έγκλημά» του είναι η συμμετοχή στη διαδήλωση της 25^{ης} Μαρτίου 2012 στη Λάρισα, μια κινητοποίηση που είχαν εξαγγείλει και πραγματοποιήσαν συλλογικότητες και σωματεία ενάντια τη λαίλαπα των μέτρων που έχουν εξαπολύσει κυβέρνηση, ΕΕ και ΔΝΤ εις βάρος των εργαζομένων.

Η υπόθεσή του εκκρεμεί στο Εφετείο, όπου θα κριθεί τον Οκτώβριο. Ο νέος πειθαρχικός κώδικας στην ουσία ακυρώνει τα πολιτικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα του δημοσίου υπάλληλου μιας που με αόριστες κατηγορίες μπορεί να διωχθεί το φρόνημα και η πολιτική συμπεριφορά και ο υπάλληλος να χαρακτηριστεί επίορκος. Ο συγκεκριμένος εκπαιδευτικός είναι διευθυντής του Ειδικού Δημοτικού Σχολείου Λάρισας για παιδιά με αυτισμό και κινδυνεύει με την ποινή της απόλυσης και μάλιστα με την ρετινιά του «επίορκου».

Ο εκπαιδευτικός Γκουλιώνης Στέφανος, δεν πρέπει να χάσει την δουλειά του γιατί αντίκειται σε κάθε έννοια δικαίου.

Αποτελέσματα εκλογών για το 16^ο συνέδριο της ΟΛΜΕ

Λίγο πριν την ανακοίνωση της αύξησης του ωραρίου και του Π.Δ. για τις υποχρεωτικές μεταθέσεις σε όλη την επικράτεια και λίγο πριν την επιστράτευσή μας, πραγματοποιήθηκαν, στις 61 από τις 89 ΕΛΜΕ (πρωτοβάθμια σωματεία των καθηγητών), εκλογές για την ανάδειξη αντιπροσώπων στο 16ο Συ-

νέδριο της ΟΛΜΕ (Ομοσπονδία Λειτουργών Μέσης Εκπαίδευσης). Στο συνέδριο θα εκλεγεί το νέο Δ.Σ. της ΟΛΜΕ καθώς και οι αντιπρόσωποι της ομοσπονδίας στην ΑΔΕΔΥ. Η συμμετοχή στις γενικές συνελεύσεις (Γ.Σ.) που προηγήθηκαν των εκλογών, για μια ακόμη φορά ήταν πολύ μικρή, σε αντίθεση με τις πρόσφα-

τες μεγαλειώδεις Γ.Σ. Ωστόσο, η συμμετοχή στις εκλογές ήταν αυξημένη σε σχέση με το προηγούμενο συνέδριο. Θα υπάρξουν αλλαγές στους συσχετισμούς δυνάμεων στο Δ.Σ. της ΟΛΜΕ. Συντριπτική είναι η πτώση της ΠΑΣΚ, που χάνει τις 2 από τις 3 έδρες που είχε. Σταθερή με οριακή πτώση εμφανίζεται η ΔΑΚΕ (3 έδρες). Το ΠΑΜΕ (2 έδρες) εμφανίζει μικρή άνοδο. Παρατηρείται θεαματική άνοδος των ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ), που θα μεταφραστεί σε τρίτη έδρα (είχαν 2), ενώ και οι Παρεμβάσεις ενισχύονται και μάλλον θα πάρουν δεύτερη έδρα.

Η «Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών» αύξησε τις δυνάμεις της (κυρίως στην Α' ΕΛΜΕ Δυτικής Αττικής), ενώ για 3 ψήφους χάσαμε την εκλογή αντιπροσώπου στην Ε' ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης. Είναι προφανές ότι στις λίγες ΕΛΜΕ όπου θα γίνουν εκλογές μετά την προδοτική στάση των ΔΑΚΕ - ΠΑΣΚ - ΠΑΜΕ - ΣΥΝΕΚ

στην απεργία, τα αποτελέσματα θα είναι διαφορετικά, όμως δεν είναι ικανά να αλλάξουν τις τάσεις που αναφέραμε. Άλλωστε, από ό,τι αποδείχθηκε και από τη στάση των Παρεμβάσεων, μικρή σημασία έχει η εκλογική άνοδος της αριστεράς. Το κλειδί για την ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του συνδικαλιστικού κινήματος είναι να σπάσει η λογική της ανάθεσης, μέσα από την ενεργό συμμετοχή των συναδέλφων, την ανάδειξη μιας άλλης πολιτικής και τη δημιουργία δομών αυτοοργάνωσης.

Στους πίνακες δίπλα φαίνονται τα αποτελέσματα στις ΕΛΜΕ όπου παρεμβαίνει η «Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών» (σε παρένθεση τα αποτελέσματα των εκλογών για το προηγούμενο συνέδριο της ΟΛΜΕ, Μάιος 2011):

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Ε' ΕΛΜΕ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ		
	Ψήφοι	Αντιπρόσωποι
ΔΑΚΕ (ΝΔ)	322 (239)	2 (2)
ΠΑΣΚ (ΠΑΣΟΚ)	110 (189)	1 (2)
ΕΣΑΚ-ΔΕΕ (ΚΚΕ)	205 (174)	2 (2)
ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ)	278 (157)	3 (2)
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ (ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ)	372 (165)	4 (2)
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ (ΚΚΕ-ΜΛ)	42	1
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΕΚΠ/ΚΩΝ	39 (29)	0 (0)
ΛΕΥΚΑ	64 (44)	
ΑΚΥΡΑ	163 (15)	
ΣΥΝΟΛΟ	1.478 (1012)	15 (10)

Α' ΕΛΜΕ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ		
	Ψήφοι	Αντιπρόσωποι
ΔΑΚΕ (ΝΔ)	150 (121)	2 (2)
ΠΑΣΚ (ΠΑΣΟΚ)	97 (123)	0 (2)
ΕΣΑΚ-ΔΕΕ (ΚΚΕ)	235 (273)	3 (3)
ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ)	63 (46)	1 (1)
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ (ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΤΑΡΣΥΑ- ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΝΩΣΗ)	140 (73)	2 (0)
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΕΚΠ/ΚΩΝ - ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ ΒΑΣΗΣ	39 (24)	0 (0)
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ (ΚΚΕ-ΜΛ)	31	0
ΛΕΥΚΑ	32 (28)	
ΑΚΥΡΑ	8 (10)	
ΣΥΝΟΛΟ	732 (652)	7 (7)

Α' ΕΛΜΕ ΔΥΤΙΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ		
	Ψήφοι	Αντιπρόσωποι
ΔΑΚΕ (ΝΔ)	30 (42)	0 (0)
ΠΑΣΚ (ΠΑΣΟΚ)	0 (19)	0 (0)
ΕΣΑΚ-ΔΕΕ (ΚΚΕ)	34 (26)	0 (0)
ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ)	63 (46)	1 (1)
ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ (ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ)	162 (145)	2 (2)
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΕΚΠ/ΚΩΝ	24 (6)	0 (0)
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ (ΚΚΕ-ΜΛ)	10 (4)	0 (0)
ΛΕΥΚΑ	12 (6)	
ΑΚΥΡΑ	0 (3)	
ΣΥΝΟΛΟ	335 (297)	3 (3)

Οικονομική κατάρρευση - Πολιτική υποδούλωση της Κύπρου

Η επαναστατική διέξοδος

Με την υπερψήφιση του Μνημονίου από την κυπριακή Βουλή και την εκταμίευση της πρώτης δόσης στα μέσα Μαΐου κλειδώνουν όλα τα μέτρα που καταδικάζουν την κυπριακή οικονομία σε κατάρρευση: οι περικοπές σε μισθούς, συντάξεις και ωφελήματα, η αύξηση της έμμεσης και άμεσης φορολογίας, η αύξηση του ορίου ηλικίας συνταξιοδότησης, οι περικοπές σε υγεία και παιδεία, οι ιδιωτικοποιήσεις των Κοινωνικών Οργανισμών και των Συνεργατικών Πιστωτικών Ιδρυμάτων διασφαλίζουν ότι η Κύπρος δεν θα βγει σύντομα από την κρίση.

Ήδη τα πρώτα αποτελέσματα μετά το ληστρικό κούρεμα καταθέσεων είναι εμφανή. Ο χρηματοπιστωτικός τομέας μειώθηκε από το 550% του ΑΕΠ στο 350%, ενώ σχεδιάζεται περαιτέρω μείωσή του με την ιδιωτικοποίηση των Συνεργατικών Πιστωτικών Ιδρυμάτων.

Απερίγραπτες όμως είναι οι συνέπειες του κούρεματος και του Μνημονίου στην κοινωνία. Τον Απρίλιο το ποσοστό ανεργίας χτύπησε νέο ρεκόρ, ανεβαίνοντας στο 14,2%, από 10% που ήταν πέρσι τον αντίστοιχο μήνα. Μόνο τον Απρίλιο χάθηκαν 3.000 θέσεις εργασίας. Οι άνεργοι προέρχονται κυρίως από τους τομείς του εμπορίου, των κατασκευών, της μεταποίησης και του επισιτισμού.

Ταυτόχρονα, πολλές επιχειρήσεις προχώρησαν σε μονομερή μείωση μισθών, που σε πολλές περιπτώσεις κυμαίνονταν από 20% μέχρι 50%, αλλά και σε αλλαγή των εργασιακών σχέσεων. Ενδεικτικά, η μεγαλύτερη κυπριακή εταιρεία λιανικού εμπορίου, η Ergas, ανακοίνωσε μετατροπή των συμβάσεων 900 εργαζομένων από πλήρους απασχόλησης σε μερικής. Την ίδια ώρα οι αιτήσεις άπορων οικογενειών στα κοινωνικά παντοπωλεία αυξάνονται ραγδαία.

Στο μεταξύ, σταδιακά προετοιμάζεται το κλίμα για την επιβολή νέων μέτρων από την Τρόικα. Ήδη το ΔΝΤ σε έκθεσή του αναφέρει ότι πρέπει να υπάρξει περαιτέρω μείωση στους μισθούς των δημοσίων υπαλλήλων, καθώς αυτοί εξακολουθούν να βρίσκονται πάνω από τον ευρωπαϊκό μέσο όρο, ενώ ταυτόχρονα η Ομοσπονδία Εργοδοτών και Βιομηχάνων (ΟΕΒ) ζητά τη μείωση του κατώτατου μισθού.

Είναι προφανές ότι ο μόνος τρόπος να πετύχουν τους στόχους τους για πλεονασματικό προϋπολογισμό μέχρι το 2016, όπως προβλέπεται στο Μνημόνιο, περνά μέσα από την καταπάτηση, τον εξευτελισμό και την εξαφάνιση των δικαιωμάτων των εργαζομένων.

Φυσικό αέριο, πολιτική κρίση και Κυπριακό

Σαν να μην ήταν αρκετή η τραγωδία με τις περικοπές και την πτώση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων, η κυβέρνηση μάς κοροϊδεύει κατάμουτρα, ανακοινώνοντας ότι θα προχωρήσει στην αγορά δύο πολεμικών πλοίων ανοικτής θαλάσσης, για σκοπούς επιτήρησης της κυπριακής ΑΟΖ. Επισημαίνει μάλιστα, ότι παρά τη δύσκολη οικονομική κατάσταση, θα βρεθούν τρόποι ενίσχυσης της αμυντικής ικανότητας της Κυπριακής Δημοκρατίας!

Την ίδια ώρα, Τουρκία, ΗΠΑ και ΕΕ βρήκαν την ευκαιρία να ασκήσουν πιέσεις για επίλυση του Κυπριακού, καθώς η συγκυρία δεν είναι καθόλου ευνοϊκή για διαπραγματεύσεις από μέρους της ελληνοκυπριακής πλευράς. Είναι σίγουρο ότι όποια πρόταση επίλυσης κατατεθεί στο τραπέζι σε αυτή τη συγκυρία θα είναι πολύ χειρότερη από το Σχέδιο Ανάν για τον κυπριακό λαό και θα δεσμεύει το φυσικό αέριο υπέρ των ιμπεριαλιστών.

Στο μεταξύ, η πολιτική κρίση της αστικής ηγεσίας βαθαίνει. Στο εσωτερικό του συγκυβερνώντος Δημοκρατικού Κόμματος (ΔΗΚΟ) μαίνεται η διαμάχη για την ηγεσία, με πρωταγωνιστές τον σημερινό πρόεδρο Μάριο Καρογιάν, που οδήγησε το κόμμα στη στήριξη της υποψηφιότητας του Νίκου Αναστασιάδη, και στον Νικόλα Παπαδόπουλο, ο οποίος υποστήριξε την υποψηφιότητα Λιλλήκα στις εκλογές. Επιπλέον, ο ανεξάρτητος υποψήφιος πρόεδρος Γιώργος Λιλλήκας, ο οποίος έτυχε της στήριξης της Ενιαίας Δημοκρατικής Ένωσης Κέντρου (ΕΔΕΚ), ανακοίνωσε την ίδρυση κόμματος, το οποίο αναμένεται να αποσπάσει ψηφοφόρους από την ΕΔΕΚ και το ΔΗΚΟ.

Από την άλλη, ΕΔΕΚ και ΑΚΕΛ ωρύνονται για έξοδο της Κύπρου από τον Μηχανισμό Στήριξης. Η ΕΔΕΚ όμως δεν συζητά έξοδο από το ευρώ και την ΕΕ, ενώ το ΑΚΕΛ κατέθεσε στο Εθνικό Συμβούλιο πρόταση για «συντεταγμένη έξοδο από το ευρώ», η οποία, όπως διευκρινίζει, δεν συνδέεται νομικά με την αποχώρηση από την ΕΕ και πρέπει να γίνει «συντεταγμένα ως προς το πλαίσιο υλοποίησης των υποχρεώσεών μας». Με λίγα λόγια μάς λένε να αποχωρήσουμε από το ευρώ, να παραμεινουμε στην ΕΕ και να εξακολουθήσουμε να πληρώνουμε τους δανειστές!

Πολιτική κρίση όμως διέρχεται και η τουρκοκυπριακή ηγεσία. Μετά από πρόταση

μορφής που κατέθεσε η αντιπολίτευση ενάντια στην κυβέρνηση του ψευδοκράτους, η οποία στηρίχτηκε και από 8 βουλευτές του κυβερνώντος κόμματος, προκηρύχθηκαν πρόωρες εκλογές για τις 28 Ιουλίου.

Μόνη λύση οι αγώνες μας

Η μόνη λύση για τη σωτηρία των εργαζομένων, ελληνοκύπριων, τουρκοκύπριων και μεταναστών, είναι οι αυτοοργανωμένοι, ανυποχώρητοι αγώνες μας. Μέσα από τις συνελύσεις μας, σε χώρους εργασίας και γειτονιές, πρέπει να προχωρήσουμε σε διαδηλώσεις, καταλήψεις δημόσιων χώρων και επιχειρήσεων που κλείνουν ή απολύουν, για να επιβάλουμε τα αιτήματά μας. Να επιβάλουμε:

- Διαγραφή του χρέους. Ούτε ένα ευρώ, ούτε μία λίρα στους τοκογλύφους.
- Έξοδο από τον Μηχανισμό Στήριξης, το ευρώ και την ΕΕ.
- Εθνικοποίηση και εργατικός έλεγχος στις τράπεζες και σε όσες επιχειρήσεις κλείνουν ή απολύουν εργαζόμενους.

Εκδήλωση

Η Εργατική Πάλη Κύπρου διοργανώνει εκδήλωση-συζήτηση με θέμα: «Η οικονομική κατάρρευση και η πολιτική υποδούλωση της Κύπρου. Η Επαναστατική διέξοδος», το Σάββατο 1^ο Ιουνίου, στις 7 μμ, στο κοινωνικό και πολιτιστικό κέντρο της Κίνησης για Ισότητα, Στήριξη, Αντιρατσισμό (ΚΙΣΑ), στην οδό Αρσινόης 48 στην Παλιά Λευκωσία. Ομιλητές θα είναι ο Ηρακλής Χριστοφορίδης από την ΟΚΔΕ και η Μαρία Χριστοφή από την Εργατική Πάλη. Θα ακολουθήσει ανοιχτή συζήτηση.

Για περισσότερες πληροφορίες: 99-977374 και ergatikipali@gmail.com

■ Μαρία Χριστοφή
Εργατική Πάλη (Κύπρος)

Ακόμα μια πινελιά στον καμβά της σήψης και παρακμής του πολιτικού σκηνικού στην Ελλάδα, και ιδιαίτερα της κατάρρευσης των αστικών κομμάτων, ήρθαν να προσθέσουν οι «αποκαλύψεις» για τα υπέρογκα χρέη του ΠΑΣΟΚ, μετά από έλεγχο στα οικονομικά του που έγινε κατόπιν εντολής του προέδρου του Ε. Βενιζέλου.

Συνολικά, το πάλαι ποτέ ισχυρό ΠΑΣΟΚ έχει συσσωρεύσει χρέη 135 εκ. ευρώ, απλήρωτες επιταγές ύψους αρκετών εκατομμυρίων, ενώ οι δαπάνες για μετακινήσεις ψηφοφόρων αλλά και ταξίδια της ηγεσίας φτάνουν τις δεκάδες εκατομμύρια ευρώ. Εδώ και πολύ καιρό οι εργαζόμενοι του κόμματος είναι απλήρωτοι, ενώ απλήρωτο είναι και το νοίκι(!) των κεντρικών γραφείων της Ιπποκράτους, με τη μετακίνηση στο παλιό κτήριο της Χαριλάου Τρικούπη να φαίνεται πια μονόδρομος.

Οι αποκαλύψεις αυτές, με τον τρόπο που έγιναν από την ηγετική ομάδα του Βενιζέλου, έχουν στόχο να θίξουν το παρελθόν του κόμματος και κυρίως την περίοδο προεδρίας του Γ. Παπανδρέου, στον οποίο χρεώνονται οι μεγαλύτερες ευθύνες για τη «μαύρη τρύπα». Πρόκειται για ένα ακόμα βήμα στην προσπάθεια που κάνει η νέα ηγεσία να απαλλαγεί από τα βαρίδια του παρελθόντος. Φυσικά, αυτή η προσπάθεια δεν είναι τίποτα παραπάνω από μια μεγαλύτερη προσαρμογή του ΠΑΣΟΚ στα νέα δεδομένα της πολιτικής ζωής, στον ιδιότυπο βοναπαρτισμό και στον νέο ρόλο του σαν δεκα-

Χρέη, σήψη και παρακμή στο ΠΑΣΟΚ

νική της ΝΔ, προκειμένου να εφαρμοστούν κατά γράμμα οι εντολές της τρόικας.

Ανεξάρτητα όμως από την επιλογή αυτή του Βενιζέλου, τα νούμερα αυτά δείχνουν κάτι πολύ περισσότερο από χρέη. Δείχνουν την πολιτική χρεοκοπία του ΠΑΣΟΚ, τη μετατροπή του σε ένα φάντασμα του εαυτού του. Πρόκειται για ένα κόμμα που ουσιαστικά δεν υπάρχει ως τέτοιο, αφού δεν έχει βάση, όργανα, τοπικές οργανώσεις, ενώ οι λιγοστοί ψηφοφόροι του δεν συνδέονται μαζί του με πολιτικούς δεσμούς, αλλά με τον φόβο και τους εκβιασμούς. Την ύπαρξη και λειτουργία του κόμματος (όση μπορεί να έχει ένα αστικό κόμμα) έχει αντικαταστήσει η ηγετική ομάδα του Βενιζέλου με τους διάφορους χειροκροτητές της. Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι δεν θα υπήρχε καν αν δεν είχε την αμέριστη στήριξη των κάθε είδους ιμπεριαλιστών και ελληνικών αστών.

Είναι απόλυτα φυσικό να προκαλεί οργή και αγανάκτηση στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα το γεγονός ότι οι «αρχιτέκτονες» της λιτότητας και της σφιχτής δημοσιονομικής πολιτικής, αυτοί που με τα μνημόνια έχουν εκμηδενίσει οποιαδήποτε κοινωνική daπάνη, που έχουν ρίξει το βιοτικό μας επίπεδο σχεδόν σε επίπεδα χωρών της υποσαχάριας Αφρικής, επί της ουσίας επιβιώνουν με δανεικά, και κυρίως με τις κρατικές επιχορηγήσεις, δηλαδή

με τα χρήματα του ελληνικού λαού. Ειδικότερα για το ΠΑΣΟΚ, που αποτέλεσε έναν από τους δύο βασικούς πυλώνες της αστικής εξουσίας στη μεταπολιτευση (ίσως τον σημαντικότερο), διαχειρίστηκε το δημόσιο χρήμα, ενεπλάκη αμέτρητες φορές σε σκάνδαλα (Τσοχατζόπουλος, Siemens κ.λπ.), είναι παραπάνω από προκλητικό. Ακόμη πιο προκλητικό είναι ότι απάλλαξαν οποιασδήποτε ευθύνης, με τροπολογία στη Βουλή, τα στελέχη των τραπεζών που δάνειζαν χωρίς όρους δεκάδες εκατομμύρια στα πρώην μεγάλα κόμματα!

Φυσικά το ζήτημα δεν περιορίζεται στα γραφεία της Ιπποκράτους. Το ίδιο πρόβλημα έχει και η ΝΔ (και σε οικονομικό και σε πολιτικό επίπεδο), η οποία, όπως φαίνεται, βλέπει στο ΠΑΣΟΚ την εικόνα του μέλλοντός της. Η πολιτική κρίση στην Ελλάδα έχει φουντώσει για τα καλά μετά από τρία χρόνια μνημονίων και ανελέητων επιθέσεων στην εργατική τάξη, κι έχει μετατραπεί πλέον σε χαρακτηριστικό ίσης ή και μεγαλύτερης σημασίας με την οικονομική κρίση. Τα αστικά κόμματα, και κυρίως τα δύο που χαρακτηρίστηκαν ως κόμματα εξουσίας, βλέπουν τη συνέχεια της ύπαρξής τους αποκλειστικά μέσα από τη στήριξη των ιμπεριαλιστών και την πιστή εφαρμογή των μνημονίων. Αυτό επανατροφοδοτεί και μεγαλώνει συνεχώς την αποξένωσή τους από τις μάζες, τροφοδοτεί συνεχώς την οργα-

νωτική και πολιτική τους διάλυση, αλλά τα κάνει και πολύ πιο επικίνδυνα, αφού πλέον βρίσκονται σαν πληρωμένοι δολοφόνοι σε «εντεταλμένη υπηρεσία των εξοχότατων της τρόικας».

Αυτή την πολιτική κρίση, που δεν φαίνεται να έχει κάποιο τέλος, έχουν κάθε συμφέρον να την εντείνουν και να τη βαθύνουν οι εργαζόμενοι και η νεολαία. Όσο κι αν τα δεινά του ελληνικού λαού οφείλονται στη λειτουργία του καπιταλιστικού συστήματος και στην κατάρρευση του ελληνικού καπιταλισμού, τα πολιτικά επιτελεία της αστικής τάξης που κυβέρνησαν τις τελευταίες δεκαετίες έχουν τεράστιες ευθύνες, τόσο για τις επιθέσεις τους στην εργατική τάξη, όσο και για τα αμέτρητα σκάνδαλα, την κλοπή και την κατασπατάληση του δημόσιου χρήματος. Οι πολιτικοί υπαίτιοι της χρεοκοπίας, το ΠΑΣΟΚ, η ΝΔ, αλλά και η ΔΗΜΑΡ, πρέπει να πληρώσουν με τη διάλυσή τους και την απομάκρυνσή τους από την εξουσία.

Η φαινομενική και νόθα σταθεροποίηση της τρικομματικής κυβέρνησης δεν θα κρατήσει πολύ, γιατί βασίζεται σε ψέματα και ωμή καταστολή. Ειδικά για το ΠΑΣΟΚ, που είναι μάλλον ο πιο αδύναμος από τους τρεις εταίρους, «η ώρα της κρίσης» δεν αργεί. Η άνοδος των αγώνων των εργαζομένων και της νεολαίας, που είναι απαραίτητο να πραγματοποιηθεί άμεσα, θα δημιουργήσει ακόμα μεγαλύτερους τριγμούς στον λαομίσητο Βενιζέλο και το επιτελείο του.

■ Γιάννης Σ.

Ένας χρόνος μετά τις εκλογές της 6ης Μάη Ολοταχώς προς ένα «κράτος έκτακτης ανάγκης»

Η σημασία των εκλογικών αποτελεσμάτων

Το εκλογικό αποτέλεσμα της 6ης Μάη του 2012 αποτέλεσε μια τομή για το πολιτικό σκηνικό, όπως συγκροτήθηκε από τη μεταπολίτευση και μετά. Τα δύο αστικά κόμματα που εναλλάσσονταν στην εξουσία έχασαν 3,5 εκατομμύρια ψηφοφόρους. Το ΠΑΣΟΚ καταβαραθρώθηκε. Η Ν.Δ., και αυτή σοβαρά αδυνατισμένη, απέσπασε το ποσοστό που πήρε με τα ψέματα περί «επαναδιαπραγμάτευσης» του μνημονίου και κυρίως με την ωμή προπαγάνδα και τους εκβιασμούς για «ευρώ ή θάνατο», τη νέα εμφυλιακή πόλωση και τον αντικομμουνισμό.

Από την άλλη, η τεράστια ενίσχυση της αριστεράς (ιστορικό ρεκόρ με πάνω από το 25% που είχε πάρει το 1958) με κερδισμένο τον ΣΥΡΙΖΑ, ανέδειξε την αλλαγή στους πολιτικούς και κοινωνικούς συσχετισμούς. Αρνητική εξέλιξη ήταν το ποσοστό της Χρυσής Αυγής. Οι εξελίξεις αυτές συνεχίστηκαν και στις εκλογές της 17ης Ιουνίου.

Στις δύο εκλογικές αναμετρήσεις αποτυπώθηκαν στο πολιτικό επίπεδο οι κοινωνικές μετατοπίσεις, λόγω της φτωχοποίησης μεγάλου τμήματος της ελληνικής κοινωνίας. Τα εκλογικά αποτελέσματα ανέδειξαν την αντίθεση στις μνημονιακές πολιτικές και την αναζήτηση ενός διαφορετικού τρόπου διακυβέρνησης και μιας εναλλακτικής πρότασης διεξόδου από την κρίση. Ήταν αποτέλεσμα, έστω και περιορισμένα και θολά, του παρατεταμένου κοινωνικού πολέμου και του μεγαλειώδους κινήματος των πλατειών και των γενικών απεργιών που κατακρήμνισαν τις κυβερνήσεις Γ. Παπανδρέου και Λ. Παπαδήμου.

Τα άθλια ψέματα της συγκυβέρνησης

Πολύ γρήγορα η ΝΔ μαζί με τα δύο άλλα κόμματα της συγκυβέρνησης εγκαταλείπουν τα περί «επαναδιαπραγμάτευσης» του μνημονίου για να περάσουν το Μνημόνιο 3, να δεσμευτούν για την εφαρμογή όλων των προηγούμενων μνημονίων και τη λήψη νέων άμεσων μέτρων, αν τα μέτρα που παίρνουν δεν αποδίδουν.

Τα αποτελέσματα της βάρβαρης πολιτικής τους είναι το ποσοστό της ανεργίας να αυξάνεται αλματωδώς, η φτωχοποίηση των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων να παίρνει τρομακτικές διαστάσεις, οι μισθοί να καταντούν φιλοδωρήματα, η εργατική νομοθεσία και οι Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας να καταργούνται.

Ενώ η παραγωγή καταντά ένα άδειο κουφάρι (οι τελευταίες σοβαρές βιομηχανίες φεύγουν από τη χώρα, η αγροτική οικονομία πεθαίνει, το δημόσιο και ιδιωτικό χρέος αυξάνονται, το έλλειμμα του προϋπολογισμού δεν μειώνεται κ.λπ.), η συγκυβέρνηση εξαπολύει διαρκώς προπαγανδιστικές επιχειρήσεις εξωραϊσμού της πραγματικότητας. Παρά την επιδείνωση της κρίσης σε Ελλάδα και Ε.Ε. και την εκρηκτική κατάσταση στη Νοτιοανατολική Μεσόγειο, η συγκυβέρνηση, με τη ΝΔ να παίζει τον προεξάρχοντα ρόλο, έχει αποδυθεί σε ένα «κυνήγι» υποτιθέμενων ξένων επενδύσεων και πολλή φλυαρία για «έξοδο από το τούνελ». Μόνο που πρόκειται για μυθεύματα, καθώς οι ξένες επενδύσεις δεν μπορούν να είναι, και δεν ήταν ποτέ, ο μοχλός της ανάπτυξης για μια χώρα. Πρόκειται για νεοαποικιακού τύπου επενδύσεις και ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας. Η πειρατική εκστρατεία της Ε.Ε. ενάντια στην Κύπρο και το ξεπούλημα της δεύτερης από την ελληνική κυβέρνηση ανέδειξαν με τον καλύτερο τρόπο το «οικονομικό σχέδιο» της συγκυβέρνησης.

Προς ένα κράτος «έκτακτης ανάγκης»

Η συγκυβέρνηση κατάφερε να περάσει τα μέτρα και σε ένα βαθμό «επούλωσε» την κρίση του πολιτικού συστήματος μετά τις εκλογές. Κατάφερε επίσης να περάσει σε μια πολιτική και ιδεολογική αντεπίθεση ενάντια στις απεργίες, στους συνδικαλιστές, με το μετεμφυλιακό κλίμα έντασης που διαρκώς καλλιεργεί. Η αντεπίθεση αυτή δεν αποτελεί όμως μια σταθερή κατάσταση, καθώς δεν έχει κοινωνικά ερείσματα. Η κυβέρνηση δεν έχει πείσει πλατιά κοινωνικά στρώματα για την πολιτική της και πολύ περισσότερο δεν μπορεί να ενσωματώνει στρώματα της κοινωνίας παρέχοντας κάποια ανταλλάγματα. Το 70% της ελληνικής κοινωνίας έχει πληγεί και πλήττεται συνεχώς από τα μέτρα και αυτό το ποσοστό διευρύνεται συνεχώς. Η πολιτική κρίση του αστικού μπλοκ και του πολιτικού του προσωπικού είναι βαθιά και διαρκής. Η επιβίωσή τους στηρίζεται στην εξαπάτηση και τρομοκράτηση τμημάτων του λαού και παθητικοποίησης-αποπολιτικοποίησής τους και στρο-

φής τους στη Χρυσή Αυγή. Και όλα αυτά μόνο για να κερδίσουν χρόνο.

Για να περάσει τα βάρβαρα μέτρα η κυβέρνηση καταφεύγει σε ένα κράτος «έκτακτης ανάγκης». Χρησιμοποιεί διαρκώς τους κατασταλτικούς μηχανισμούς, έχει καταστήσει το Σύνταγμα κουρελόχαρτο, ξεχαρβάλωσε τη λειτουργία του «ναού» της αστικής δημοκρατίας, της Βουλής, ψηφίζοντας όλα τα μέτρα με τη διαδικασία του κατεπειγόντος, εφαρμόζοντάς τα με Προεδρικά Διατάγματα κ.τ.λ. Κυρίως πέρασε σε μια κατάργηση των βασικών δημοκρατικών, συνδικαλιστικών και πολιτικών δικαιωμάτων των εργαζομένων, με τις δικαστικές αποφάσεις για παράνομες απεργίες και την επιδημία των πολιτικών επιστρατεύσεων.

Τα κόμματα της αριστεράς

Ο ΣΥΡΙΖΑ, μετά τη μεγάλη άνοδό του στις εκλογές και τη φανερό από την πλευρά των εργαζομένων αναζήτησή μιας διαφορετικής πολιτικής, προκαλεί αίσθηση με τις οβιδιακές μεταμορφώσεις του. Εμμένει στο ευρώ και την Ε.Ε., παρά τα γεγονότα της Κύπρου, που αποδεικνύουν ότι ευρώ σημαίνει μνημόνια και πειρατικές επιδρομές, κυρίως της Γερμανίας, για να πληρώσουν την κρίση οι χώρες του νότου και όχι μόνο. Δεν κινητοποιεί τις μάζες, δεν συμβάλει στην ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού και εργατικού κινήματος και ενίοτε, όταν το πράγμα πάει να ξεφύγει, όπως στην απεργία των καθηγητών, δεν διστάζει να σταματάει τους αγώνες.

Το ΚΚΕ, ο χαμένος της αριστεράς στις εκλογές, εγκαταλείπει τη γραμμή της αντιμονοπωλιακής κυβέρνησης. Μιλά για λαϊκή εξουσία και σοσιαλισμό, τα οποία όμως θα γίνουν κάποτε στο μακρινό μέλλον, μιας και το κίνημα ηττήθηκε, όπως αποδεικνύουν τα... χαμηλά εκλογικά του ποσοστά. Πρόκειται για μια άκρως σχεταριστική πολιτική, κυρίως αμυντική προς τον ΣΥΡΙΖΑ, και κανέναν δεν πρέπει να ξεγελά ο όποιος βερμπαλισμός του ΚΚΕ.

Το εργατικό κίνημα

Παρά τη φανερό έλλειψη μεγάλων κινητοποιήσεων στο χρονικό αυτό διάστημα, κάτι όχι πρωτοφανές για το κίνημα, έγιναν σκληροί απεργιακοί ή άλλοι αγώνες. Έτσι, ούτε η άποψη ότι το κίνημα ηττήθηκε ολοκληρωτικά ούτε η άποψη ότι δεν έχει υποστεί καμιά ήττα είναι σωστή. Είναι προφανές ότι το εργατικό και λαϊκό κίνημα έχει δεχτεί σημαντικές ήττες όσον αφορά τα δικαιώματά του, ωστόσο δεν έχει χάσει την ικανότητά του να πραγματοποιεί αγώνες. Εξάλλου, στο ίδιο χρονικό διάστημα η αστική τάξη έχει δεχτεί ίσως και μεγαλύτερες ήττες από την εργατική τάξη (κατάρρευση του δικομματισμού, οικονομία-κουφάρι, ανικανότητα διαχείρισης της κρίσης, πολιτική κρίση έως και θρυμματισμός του πολιτικού προσωπικού της, αδυναμία των βασικών βάθρων της αστικής ιδεολογίας κ.α.).

Το κίνημα και οι εργαζόμενοι δέχονται μια πρωτοφανή επίθεση, με την καταλυτική συμβολή του κράτους «έκτακτης ανάγκης». Τα παλιά εργαλεία (ρεφορμιστικά κόμματα, συνδικάτα/συνδικαλιστική γραφειοκρατία κ.α.) δεν επαρκούν και τα νέα εργαλεία δεν έχουν δημιουργηθεί ακόμα. Αυτό βαραίνει πάνω στο κίνημα αλλά δεν αποτελεί και το απόλυτο εμπόδιο. Άλλωστε το κίνημα των πλατειών ξεπήδησε αυθόρμητα και χωρίς κανένα κόμμα να το βοηθήσει να βγει.

Χρειάζεται να εξηγήσουμε τον χαρακτήρα της κρίσης-κατάρρευσης του συστήματος, να προβάλουμε τη μοναδική ρεαλιστική λύση απέναντι στη βαρβαρότητά του: τη σοσιαλιστική κοινωνία, που θα λειτουργεί με βάση τις ανάγκες των ανθρώπων και όχι το κέρδος. Να παλέψουμε, με αυτοοργάνωση και εργατική δημοκρατία, με ενότητα μέσα στους αγώνες, για την επιβίωσή μας:

2 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ «ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΠΛΑΤΕΙΩΝ»

Ο ρόλος που έπαιξε το κίνημα των πλατειών για την επιτάχυνση των κοινωνικοπολιτικών εξελίξεων και τη βελτίωση του συσχετισμού δύναμης υπέρ της εργατικής τάξης υπήρξε καθοριστικός. Η «πλατεία» ήταν ένα εργαλείο που ξεπέρασε σε κάποιο βαθμό την αδυναμία και αποτυχία των συνδικάτων να εκφράσουν κοινωνικά στρώματα ασυνδικαλιστά, ανοργάνωτα, επισφαλείς εργαζόμενους, άνεργους, νεολαία και μικροαστικά στρώματα.

Στις πλατείες συναντήθηκαν ίσως για πρώτη φορά όλοι «οι από κάτω». Φυσιολογικά, σε αυτή τη «συνάντηση» δεν μπορούσε να ήταν εξασφαλισμένη η ιδεολογική και πολιτική ηγεμονία της εργατικής τάξης, κάθε κοινωνικό στρώμα έφερνε τις δικές του αυταπάτες και αδυναμίες, που εκφράστηκαν με το αίτημα της «άμεσης δημοκρατίας» και αρχικά με μια εχθρότητα προς τις πιο οργανωμένες μορφές της εργατικής τάξης. Την «καθαρότητα» που ψάχνουν να βρουν οι διάφοροι υπερεπαναστάτες στα κινήματα δεν θα τη βρουν ούτε στο κίνημα των πλατειών. Και αυτό ξεκίνησε και εξαπλώθηκε με τα δικά του αιτήματα και μορφές πάλης, όπως τα καταλάβαιναν οι ίδιοι οι αγωνιστές που συμμετείχαν. Όσοι δεν μπόρεσαν να κατανοήσουν ότι το κίνημα έχει τους δικούς του ρυθμούς ανάπτυξης, είτε συμμετείχαν εξωτερικά και αμήχανα ή παρέμειναν μακριά, ακόμα και ενάντια σε αυτό.

Ωστόσο, η απουσία μιας επαναστατικής πολιτικής μέσα στο κίνημα, τουλάχιστον σε μια μαζική κλίμακα, δεν διευκόλυνε την περαιτέρω πολιτικοποίηση και ριζοσπαστικοποίηση και έτσι δεν αποτράπηκε η ψήφιση του Μεσοπρόθεσμου και του εφαρμοστικού νόμου.

Οι καθημερινές συγκεντρώσεις και συνελεύσεις μπροστά από το κοινοβούλιο, οι μαχητικές διαδηλώσεις, η μαζική συμμετοχή, η αυτοοργάνωση σε επιτροπές δράσης, η υιοθέτηση συγκεκριμένων ριζοσπαστικών αιτημάτων όπως η πτώση της κυβέρνησης και η διαγραφή του χρέους, η γρήγορη μετάβαση από μια διαμαρτυρία σε ανυπακοή και αντίσταση, οι λαϊκές συνελεύσεις στις γειτονιές ήταν μερικά από τα βασικά χαρακτηριστικά του κινήματος, που κορυφώθηκαν με τις απεργίες του Ιουνίου, που προσδώσανε στο κίνημα χαρακτηριστικά εξέγερσης χαμηλής έντασης. Για πρώτη φορά μετά από χρόνια όλοι οι «από κάτω» εισέβαλαν με ορμητικό τρόπο στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό επηρεάζοντας και πυροδοτώντας εξελίξεις. Οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα πολιτικοποιήθηκαν και ριζοσπαστικοποιήθηκαν μέσα από το κίνημα των πλατειών, απέκτησαν αυτοπεποίθηση και αντιστάθηκαν μαχητικά στην κυβέρνηση και τους μηχανισμούς καταστολής. Αυτή η μαχητικότητα και πίεση οδήγησε το επίσημο πολιτικό σύστημα σε μια απολογητική στάση, περιμένοντας να «περάσει η μπόρα». Διέλυσε το ΠΑΣΟΚ και την κυβέρνηση Παπανδρέου και η πολιτική και κοινωνική μετατόπιση που προκάλεσε εκφράστηκε με έναν καθαρό τρόπο και στις εκλογές του 2012.

Όσοι λοιδορούν το κίνημα των πλατειών έχουν συγκεκριμένη στόχευση. Προσπαθούν να σβήσουν από τη μνήμη των εργαζομένων τη διάθεση να βασιστούν στις δικές τους δυνάμεις και μιλάνε για «βία που οδηγεί σε βία», για «ανέξοδες διαμαρτυρίες που δεν οδηγούν πουθενά», για «ανωριμότητα του λαού να ασκήσει πολιτική», για «συγχώνευση εθνικισμού/φασισμού και αριστεράς» κ.λπ. Υπάρχει όμως και μια πιο επικίνδυνη ίσως, «αριστερή» εκδοχή κριτικής των πλατειών, που ξεκινάει από την ανάλυση τύπου ΚΚΕ, ότι το «κίνημα των αγανακτισμένων σχεδιάστηκε από αστικούς μηχανισμούς», μέχρι απόψεις για «εκκόλαψη του αβγού του φιδιού» (εννοούν τη Χρυσή Αυγή), για «διαμαρτυρία μικροαστών» κ.α. Αυτές οι απόψεις συνηγορούν υπέρ της «πολιτικής ανωριμότητας» των εργαζομένων, της παντοδυναμίας της αστικής ιδεολογίας, των μηχανισμών του συστήματος και της Χρυσής Αυγής (η οποία παρεμπιπτόντως καταδίκασε ανοιχτά το κίνημα και δεν εμφανίστηκε σε αυτό), της παραδοχής ότι η αυτοάμυνα απέναντι στους μηχανισμούς καταστολής οδηγεί σε μεγαλύτερη καταστολή!

Η επανάληψη του κινήματος των αγανακτισμένων δεν μπορεί να αποκλειστεί θεωρητικά, ωστόσο δεν είναι δυνατή μια αντιγραφή του. Η πραγματικότητα θα φέρει πιθανόν άλλες μορφές πάλης, όπως για παράδειγμα έγινε με τις καταλήψεις και εισβολές στα υπουργεία, το κίνημα ανυπακοής στα χαράτσια, την κοινωνική αλληλεγγύη, στα οποία μπορούν να ανιχνευθούν χαρακτηριστικά του κινήματος των πλατειών. Αυτά τα χαρακτηριστικά μπορεί πρόσκαιρα να έχουν υποχωρήσει σε κάποιο βαθμό, ωστόσο η εξεγερσιακή διάθεση και η μαχητικότητα μπορούν και πρέπει να χαρακτηρίσουν ξανά ένα επόμενο κύμα κινητοποιήσεων.

Πακιστάν: νέα κυβέρνηση με την ίδια συνταγή

τικές εξελίξεις αλλά και η στάση των ιμπεριαλιστών, κυρίως των Αμερικανών, που αντιμετωπίζουν το Πακιστάν σαν αποικία τους, η κατάσταση μοιάζει με καζάνι που βράζει.

Ωστόσο τα τοπικά και διεθνή ΜΜΕ προσπάθησαν να παρουσιάσουν τις εκλογές ως τις πιο δημοκρατικές και διαφανείς στην ιστορία του κράτους και τα αποτελέσματά τους ως τη νέα ελπίδα που γεννήθηκε για τους λαούς του Πακιστάν για πρόοδο και ευημερία.

Η αλήθεια είναι ότι οι εκλογικοί κατάλογοι ξεκαθαρίστηκαν ως ένα βαθμό και η συμμετοχή στις εκλογές έφτασε στο 60% έναντι 44% το 2008. Δεν έλειψαν όμως οι καταγγελίες για καλπονοθείες, για παρεμπόδιση ψηφοφόρων να προσέλθουν στα εκλογικά κέντρα αλλά και οι επιθέσεις εξτρεμιστών και συγκρούσεις μεταξύ οπαδών των κομμάτων, που άφησαν 200 νεκρούς και περισσότερους τραυματίες.

Νικητής των εκλογών αναδείχθηκε η Πακιστανική Μουσουλμανική Ένωση (PMLN) του Ναουάζ Σαρίφ με ποσοστό 35% σε εθνικό επίπεδο και 127 έδρες, μόλις 10 λιγότερες από τις 137 που απαιτούνται για τον σχηματισμό αυτοδύναμης κυβέρνησης. Σύντομα θα προχωρήσει στο σχηματισμό κυβέρνησης χωρίς να χρειαστεί να συμμαχήσει με άλλο κόμμα αλλά με τη στήριξη βουλευτών που εκλέχτηκαν ως ανεξάρτητοι και παραδοσιακά στηρίζουν το κόμμα της πλειοψηφίας. Ο Ναουάζ Σαρίφ δεν είναι άγνωστος στην πολιτική ζωή του Πακιστάν. Είναι η 3η φορά που εκλέγεται πρωθυπουργός της χώρας και αποτελεί εκλεκτό της ντόπιας μπουρζουαζίας και των ιμπεριαλιστών. Ιδιοκτήτης μεγάλης εταιρίας μετάλλου, είναι υπέρμαχος της «απελευθέρωσης της αγοράς», των ιδιωτικοποιήσεων και των περικοπών στις κοινωνικές δαπάνες. Στις προηγούμενες θητείες του θεωρούνταν ιδιαίτερα αυταρχικός, καταπατούσε κάθε πολιτική και κοινωνική ελευθερία και απροκάλυπτα παρέμβαινε στη δικαιοσύνη. Όταν ανατράπηκε το 1999 από τον στρατηγό Μουσάραφ με πραξικόπημα, κανένας δεν λυπήθηκε. Η επανεκλογή του στηρίχτηκε στο «νέο», «αναμορφωμένο» πρόσωπο που παρουσίασε ως ένας ικανός επιχειρηματι-

ας, με δημοκρατικές αρχές, που θα τακτοποιήσει τα οικονομικά του κράτους και θα σώσει το έθνος. Αλλά επίσης και στην αηδία και οργή που ένιωθε ο κόσμος για την προηγούμενη κυβέρνηση του Λαϊκού Κόμματος (PPP).

Το Λαϊκό Κόμμα, της δολοφονημένης πρώην πρωθυπουργού Μπεναζίρ Μπούτο, είδε τα ποσοστά του να πέφτουν από 36% το 2008 σε 15% και ήρθε τρίτο. Τιμωρήθηκε για τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές που προσπάθησε να εφαρμόσει κατά τη διακυβέρνησή του και για τη διαφθορά του. Προς έκπληξη όλων, δεύτερο κόμμα με 19% ήρθε το Τεχνική-Ινσάφ (PTI) του πρώην πρωταθλητή του κρίκετ, Ιμράν Καν, που επίσης στο προεκλογικό του πρόγραμμα περιελάμβανε νεοφιλελεύθερα μέτρα.

Απογοητευτικά ήταν τα αποτελέσματα για το Εργατικό Κόμμα (Awami Workers Party). Από τις 10 έδρες στο εθνικό κοινοβούλιο και τις 22 έδρες στα τοπικά κοινοβούλια, που διεκδίκησε, κατέλαβε μόλις 1 στο εθνικό κοινοβούλιο. Κατά την προεκλογική καμπάνια μοιράστηκαν προκηρύξεις και οργανώθηκαν συλλογές και ομιλίες. Δόθηκε η ευκαιρία να γίνει ευρύτερα γνωστό το όνομα και το πρόγραμμα του κόμματος και να ενισχυθεί με νέα μέλη. Ωστόσο πέρα από μια θετική στάση προς το κόμμα και το πρόγραμμά του, δεν έγινε δυνατό ν' αποτελέσει στα μάτια της εργατικής τάξης μια αξιόπιστη εναλλακτική για την αντιμετώπιση των προβλημάτων της.

Η επόμενη μέρα των εκλογών δεν προμηνύει τίποτα καλό για την εργατική τάξη. Ο Ναουάζ Σαρίφ ήδη έχει εξαγγείλει την πρόθεσή του να τοποθετήσει υπουργό των Οικονομικών τον πρώην υπουργό και γερουσιαστή Ισάκ Νταρ, ακραϊφή νεοφιλελεύθερο, στέλνοντας το μήνυμα για επώδυνες «μεταρρυθμίσεις». Το εργατικό κίνημα του Πακιστάν έχει δείξει με τις κινητοποιήσεις και τους αγώνες του τα τελευταία χρόνια ότι σημαντικές εξελίξεις λαμβάνουν χώρα στο εσωτερικό του, ακολουθώντας παράλληλα και τις εξελίξεις του παγκόσμιου εργατικού κινήματος. Είναι ζήτημα τεράστιας σημασίας τόσο για τα κινήματα της περιοχής όσο και για την παγκόσμια ταξική πάλη, το πως θα επιλέξει να απαντήσει στις επιθέσεις της μπουρζουαζίας και την κηδεμονία των ιμπεριαλιστών.

ΣΥΡΙΑ: Να σταματήσει τώρα κάθε ξένη επέμβαση

< συνέχεια από το οπισθόφυλλο

Με το Ιράκ και το Αφγανιστάν στα όρια μιας πολιτικής και στρατιωτικής εκεχειρίας και μιας νέας χασοτικής φυλετικής σύγκρουσης, με την Αραβική Άνοιξη να απειλεί την «σταθερότητα» σε Αίγυπτο και Τυνησία, με την Λιβύη να κινδυνεύει με διαμελισμό και να απειλείται ο έλεγχος των ιμπεριαλιστών από τις φατρίες και τις φυλές της περιοχής, και τέλος με το παλαιστινιακό σε τέλμα, είναι φανερό ότι ο Ομπάμα αναζητεί διέξοδο. Ωστόσο δεν είναι καθόλου βέβαιο ότι τα αντιτιθέμενα συμφέροντα θα «γεφυρωθούν» στην διάσκεψη. Όπως και να έχει, ο συριακός λαός θα κινδυνέψει είτε από μια άμεση ιμπεριαλιστική επέμβαση, είτε από μια αμφισβητούμενη διαβίωση σε ένα ασταθές πολιτικό μórφωμα-«συμφωνία» των ιμπεριαλιστών, ή από μια συνεχιζόμενη εμφύλια σφαγή για την εξασφάλιση ζωτικού χώρου της μιας ή της άλλης θρησκευτικής κοινότητας. Μόνο αν η Αραβική Άνοιξη και οι αγώνες του προλεταριάτου στην Ευρώπη πετύχουν κάποιες νίκες, μπορεί η μοίρα του συριακού λαού να αλλάξει κατεύθυνση.

Υποσημειώσεις

1 Τουρκία, Κατάρ, Σαουδική Αραβία και εξεγερμένοι σουνίτες ενάντια στη φιλοϊρακική σιιτική κυβέρνηση που στηρίζεται από τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές στο Ιράκ, βρήκαν την ευκαιρία να απλώσουν την επιρροή τους -αν και τα συμφέροντα του καθενός δεν έχουν τους ίδιους στόχους- στηρίζοντας την σουνιτική πλειοψηφία του λαού της Συρίας. Αντίθετα το Ιράν, οι φιλοϊρακικοί σίιτες του Λιβάνου γύρω από την Χεζμπολάχ και η σιιτική κυβέρνηση του Ιράκ στηρίζει το καθεστώς των Αλαουιτών του Άσαντ.

2 Η Ρωσία έχει σημαντικές ναυτικές και στρατιωτικές βάσεις στη Συρία, ενώ αποτελεί τον κύριο προμηθευτή όπλων του στρατού του Άσαντ. Μετά το χάσιμο της Λιβύης και την επέμβαση των ιμπεριαλιστών εκεί και σε συνδυασμό με τις αλλαγές στην Κύπρο και την πιθανή μετατροπή του νησιού σε νεοαποικία της ΕΕ και του ΔΝΤ, η Συρία αποτελεί το μοναδικό στήριγμα της Ρωσίας στην Ανατολική Μεσόγειο.

3 Το Ισραήλ αν και δεν θα ήθελε να αντικατασταθεί το καθεστώς Άσαντ με ένα άγνωστο και απρόβλεπτο, ωστόσο θα ήθελε να αποδυναμωθεί πλήρως η Συρία και η σύμμαχος της Χεζμπολάχ στο νότιο Λίβανο, ανακουφίζοντας την πλήρη περικύκλωσή του, ιδιαίτερα μετά την Αιγυπτιακή Άνοιξη, η οποία ανέτρεψε το άλλο προβλέψιμο καθεστώς της περιοχής, αυτό του Μουμπάρακ, και το αντικατέστησε με την εξουσία των αδελφών Μουσουλμάνων, που αν και δεν φαίνονται διατεθειμένοι να αλλάξουν το στάτους κβο στις σχέσεις τους με το Ισραήλ, ωστόσο δέχονται πιέσεις από τους φανατικούς μουσουλμάνους της Αιγύπτου σε σχέση με την στάση της χώρας απέναντι στο παλαιστινιακό.

4 Οι οποίες καμία εναισθησία δεν έχουν για τα δικαιώματα του συριακού λαού, ούτε καν του δικού τους λαού, αλλά χρηματοδοτούν στρατιωτικά τμήματα για την επιβολή της επιρροής τους με θρησκευτικο-πολιτικούς όρους στη Μέση Ανατολή!

Ιράκ: αντιμετώπιση με την απειλή του εμφυλίου

Η πρώτη εκλογική διαδικασία μετά την αποχώρηση των αμερικανικών στρατευμάτων από το Ιράκ, τον Δεκέμβριο του 2011, οι εκλογές για τα περιφερειακά συμβούλια, κινδυνεύουν να μετατραπούν σε αφορμή για εμφύλια σύρραξη. Ο εκλεκτός των Αμερικάνων σίιτης πρωθυπουργός Μαλίκι προσπαθεί επίμονα να καταστείλει τις διογκούμενες αντικυβερνητικές κινητοποιήσεις και να επιβάλει με κάθε τρόπο την κυριαρχία του κυβερνητικού συνασπισμού του, σε μια χώρα που σπαράσσεται από τη βία, τις φυλετικές και θρησκευτικές διαίρεσεις και συγκρούσεις, τη διαφθορά, την ανομία και τον αυταρχισμό.

Οι εν λόγω εκλογές, αν και δεν έχουν τη βαρύτητα των κοινοβουλευτικών (αυτές θα πραγματοποιηθούν τον επόμενο χρόνο), έχουν σημαντικό ρόλο στο ομόσπονδο ιρακινό σύστημα, καθώς μέσω αυτών εκλέγονται οι κυβερνήτες, που αναλαμβάνουν την οικονομική και διοικητική διαχείριση της κάθε επαρχίας. Η ομαλή διεξαγωγή τους αποτελεί, επιπλέον, ένα τεστ για τη δυνατότητα της κυβέρνησης Μαλίκι να ελέγξει και να διαχειριστεί μια τέτοια διαδικασία. Η μετάθεση των εκλογών για αργότερα, σε έξι επαρχίες από τις 18 που υπάρχουν συνολικά, συνιστά την πρώτη σαφή ένδειξη αδυναμίας της σιιτικής κυβέρνησης να αντιμετωπίσει την αυ-

ξανόμενη αγανάκτηση και αντίδραση κυρίως στις σουνιτικές περιοχές, τις αποσχιστικές ενέργειες των βόρειων κουρδικών περιοχών, που έχουν ήδη αυτονομηθεί, και παράλληλα να σηκώσει το βάρος των εκλογών. Έτσι, από την πρώτη φάση των περιφερειακών εκλογών εξαίρεθηκαν οι σουνιτικές επαρχίες Νινεβί (βόρεια) και Ανμπάρ (δυτικά), οι τρεις επαρχίες του ιρακινού Κουρδιστάν και η επαρχία Κιρκούκ, που αποτελεί «μίσλο της Έριδος» μεταξύ του επίσημου ιρακινού καθεστώτος και των Κούρδων, όχι μόνο για τα πετρελαιοφόρα κοιτάσματά της αλλά και λόγω της βίαιης αλλαγής της εθνοτικής της σύνθεσης από τον Σαντάμ.

Το γεγονός που οδήγησε την κατάσταση εκτός ελέγχου ήταν η ένοπλη βίαιη επίθεση στρατιωτικών και παραστρατιωτικών φιλοκυβερνητικών σωμάτων στην ειρηνική καθιστική διαμαρτυρία που πραγματοποιούσε πλήθος κόσμου στη σουνιτική πόλη Χαουίτζα, η οποία τους τελευταίους πέντε μήνες είχε γίνει επίκεντρο έντονων αντικυβερνητικών διαμαρτυριών. Το μακελειό που ακολούθησε, με δεκάδες νεκρούς και εκατοντάδες τραυματίες, οδήγησε σε παραίτηση των δύο τελευταίων σουνιτών υπουργών που διέθετε ο κυβερνητικός συνασπισμός και σε τέτοια κλιμάκωση διαδηλώσεων και βίας, που ο αριθμός των θυμάτων, μόνο για τον μήνα

Απρίλιο, τον πιο αιματηρό μήνα των τελευταίων 5 χρόνων, υπολογίζεται σε πάνω από 700 ανθρώπους.

Η απρόκλητη καταστολή, παρά τις περί του αντιθέτου προσδοκίες της κυβέρνησης Μαλίκι και της Ουάσινγκτον, κάθε άλλο παρά περιορίζει τις καθημερινές διαδηλώσεις και καταλήψεις δρόμων και κρατικών κτηρίων στις σουνιτικές περιοχές. Οι διαμαρτυρίες για την πολιτική και οικονομική περιθωριοποίηση αυτών των περιοχών, με κυρίαρχο σύνθημα την παραίτηση της κυβέρνησης, παίρνουν ανεξέλεγκτο χαρακτήρα και η εκμετάλλευση της θρησκευτικής μισαλλοδοξίας και του φανατισμού γυρίζει μπούμερανγκ για το καθεστώς και τους προαγωγούς του. Εξίσου εκτός ελέγχου βρίσκονται και οι αυτονομημένες κουρδικές περιοχές. Είναι χαρακτηριστικό ότι ήδη υπογράφουν συμφωνίες με την τουρκική κυβέρνηση και την Εχχοπ Mobil για την εκμετάλλευση του πετρελαίου στο βόρειο Ιράκ, παρακάμπτοντας την ιρακινή κυβέρνηση. Τα σχέδια Ερντογάν για τη διευθέτηση του Κουρδικού και την αναβάθμιση του ρόλου της Τουρκίας στο ενεργειακό και πολιτικό παιχνίδι της περιοχής κάθε άλλο παρά συνάδουν με τις προσπάθειες του ιρακινού καθεστώτος να επιβληθεί στη χώρα του. Το χάος που έσπειρε ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός βαθαίνει και εξαπλώνεται.

45 χρόνια από το γαλλικό Μάη

Ο «Μάης του 1968» ήταν μια περίοδος ανόδου των αγώνων σε παγκόσμιο επίπεδο, που επανέφερε το ζήτημα της σοσιαλιστικής επανάστασης στην Ευρώπη, άλλαξε τους συσχετισμούς δύναμης μεταξύ αστικής και εργατικής τάξης και τη νεολαία στην Ευρώπη. Ειδικά ο πόλεμος στο Βιετνάμ είχε δημιουργήσει στη Γαλλία ένα πλατύ αντιπολεμικό κίνημα, όπου ανδρώθηκε πολιτικά και στ' αριστερά του ΚΚ η γαλλική νεολαία, ενώ ο πόλεμος στην Αλγερία είχε καταδείξει την παρακμή του γαλλικού ΚΚ και του σταλινισμού (το ΚΚ είχε συνταχθεί με τη γαλλική αστική τάξη). Έτσι είχε δημιουργηθεί μια νεολαίστικη και εργατική πρωτοπορία που ήταν διατεθειμένη ν' αγωνιστεί για ανατροπές, δίχως να εμπιστεύεται τις παλιές ηγεσίες.

Αφορμή για το γαλλικό Μάη ήταν η εισβολή ισχυρών αστυνομικών δυνάμεων στις 3 Μάη στο κλειστό από τον πρότανη Πανεπιστήμιο της Ναντέρ, προκειμένου να καταστείλουν το λεγόμενο «κίνημα της 22 Μάρτη», που οργάνωνε κινητοποιήσεις για την υπεράσπιση συλληφθέντων σε αντιπολεμικές διαδηλώσεις. Στην ηγεσία του βρίσκονταν αναρχικοί (Κον Μπεντί) και τροτσκιστές της Κομμουνιστικής Επαναστατικής Νεολαίας (Αλέν Κριβίν), με ιδιαίτερη επιρροή σε πανεπιστήμια και σχολεία. Η εισβολή της αστυνομίας αντιμετωπίστηκε με πέτρες και ξύλα από τους 2.000 περίπου φοιτητές που είχαν συγκεντρωθεί απ' έξω. Η πρωταγία αποφάσισε έπειτα να κλείσει και τη Σορβόνη. Το ίδιο βράδυ συνεχίστηκαν οι συγκρούσεις με την αστυνομία, σε διαδήλωση στο κέντρο του Παρισιού.

Στις 6 Μάη, παρά την αστυνομική απαγόρευση, μια διαδήλωση δέκα χιλιάδων φοιτητών κατέληξε σε συγκρούσεις με την αστυνομία και στο στήσιμο οδοφραγμάτων. Οι συ-

γκρούσεις κράτησαν ως αργά το βράδυ, με 422 συλλήψεις και 1.000 τραυματισμένους φοιτητές και αστυνομικούς. Σε νέα διαδήλωση την επομένη, 7 Μάη, συμμετείχαν 40.000 φοιτητές και καθηγητές, ενώ διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν και σε επαρχιακές πόλεις. Νέα διαδήλωση έγινε στις 8 Μάη, ενώ στα λυκεία συγκροτήθηκαν «Επιτροπές Δράσης».

Στις 10 Μάη πραγματοποιήθηκε νέα διαδήλωση, αυτή τη φορά και με την παρουσία μαθητών, η οποία κατέληξε σε συγκρούσεις μέχρι τις πρωινές ώρες. Ο απολογισμός ήταν 468 συλλήψεις και 367 τραυματίες (251 απ' αυτούς αστυνομικοί) στα νοσοκομεία. Την επομένη οι καταλήψεις εξαπλώθηκαν στις σχολές στο Παρίσι και σε άλλες πόλεις, αποτελώντας κέντρα αγώνα, χώρο συζητήσεων και οργάνωσης αλλά και έκφρασης της δημιουργικότητας της νεολαίας.

Η επιμονή και μαχητικότητα των φοιτητών, μαζί με τις επίμονες εκκλήσεις τους προς τους εργάτες, προκάλεσαν τη συμπαρατάση και συμμετοχή της εργατικής τάξης στον αγώνα. Στις 13 Μάη, τα συνδικάτα αναγκάστηκαν να καλέσουν απεργία και 700.000 άτομα διαδήλωσαν στο κέντρο του Παρισιού. Τις επόμενες μέρες ακολούθησε μαζική απεργιών και καταλήψεων εργοστασίων και χώρων εργασίας σε ιδιωτικό και δημόσιο τομέα, μετατρέποντας πρακτικά την απεργία ως τις 19 Μάη σε γενική πολιτική απεργία. Παντού στήθηκαν απεργιακές επιτροπές για το φαγητό, τον ύπνο, την περιφρούρηση, την προπαγάνδη του αγώνα κ.ο.κ. Η πύλη της Νάντης βρέθηκε πρακτικά κάτω από την εξουσία των εργατών έως τις 1 Ιούνη. Στις διαδηλώσεις κυριαρχούσαν συνθήματα όπως «Ντε Γκολ παραιτήσου», «λαϊκή κυβέρνηση» κ.α.

Το πολιτικό επιτελείο της μπουρζουαζίας (Ντε Γκολ - Πομπιντού) παρέλυσε, αλλά οι αδυναμίες του κινήματος επέτρεψαν στην κυβέρνηση να ανασυνταχθεί, μ' ένα σχέδιο «επιστροφής στην ομαλότητα», προκηρυσσοντας εκλογές στις 23 και 30 Μάη, σε συνδυασμό με την αστυνομική βία, την προσπάθεια διαίρεσης φοιτητών-εργατών και απομόνωσης των ακροαριστερών και αναρχικών από το κίνημα. Παράλληλα, οι εργοδότες θα προχωρούσαν σε μεγάλες παραχωρήσεις. Σ' αυτό το σχέδιο, το γαλλικό καθεστώς βρήκε συμπαράστατες στις συνδικαλιστικές ηγεσίες, στο ΚΚ Γαλλίας και το Σοσιαλιστικό Κόμμα, που έθεταν μόνο οικονομικά αιτήματα.

Στις 25 Μάη, στο υπ. Εργασίας υπογράφηκε σύμφωνο συνδικάτων-εργοδοτών για αύξηση 35% του βασικού μισθού, γενική αύξηση 10% σε δύο δόσεις, πληρωμή του 50% των ημερομισθίων που χάνονται λόγω απεργίας, υποσχέσεις για συμμετοχή των σωματείων στις αποφάσεις κ.α. Αν και οι εργάτες στα εργοστάσια απέρριψαν αμέσως τις συμφωνίες, γιατί διαισθάνονταν την προδοσία, η αδυναμία ένωσης των απεργιακών επιτροπών σε επίπεδο κλάδου, πόλης και πανεθνικά σήμαινε την αδυναμία πρόωξης κάποιας εναλλακτικής στο συμβιβασμό της γραφειοκρατίας. Η αστυνομία ανέλαβε να εκκενώσει τα εργοστάσια και οι τροτσκιστικές και μαοϊκές οργανώσεις τέθηκαν εκτός νόμου. Οι τελευταίες καταλήψεις, στη Ρενό και τη Σιτροέν, έληξαν στις 18 και 24 Ιούνη αντίστοιχα.

Η επανάσταση του 1917 ήταν μια περίοδος ανόδου των αγώνων σε παγκόσμιο επίπεδο, που επανέφερε το ζήτημα της σοσιαλιστικής επανάστασης στην Ευρώπη, άλλαξε τους συσχετισμούς δύναμης μεταξύ αστικής και εργατικής τάξης και τη νεολαία στην Ευρώπη. Ειδικά ο πόλεμος στο Βιετνάμ είχε δημιουργήσει στη Γαλλία ένα πλατύ αντιπολεμικό κίνημα, όπου ανδρώθηκε πολιτικά και στ' αριστερά του ΚΚ η γαλλική νεολαία, ενώ ο πόλεμος στην Αλγερία είχε καταδείξει την παρακμή του γαλλικού ΚΚ και του σταλινισμού (το ΚΚ είχε συνταχθεί με τη γαλλική αστική τάξη). Έτσι είχε δημιουργηθεί μια νεολαίστικη και εργατική πρωτοπορία που ήταν διατεθειμένη ν' αγωνιστεί για ανατροπές, δίχως να εμπιστεύεται τις παλιές ηγεσίες.

70 χρόνια από τη διάλυση της Τρίτης Διεθνούς

λέσει ανεπανόρθωτες ρωγμές στην οργανωτική ενότητα της Β' Διεθνούς. Θ' ακολουθήσει το 1918 η ίδρυση της ΚΔ, με στόχο την υπεράσπιση, εδραίωση και επέκταση της επανάστασης.

Στα τέσσερα πρώτα συνέδριά της (1918-1922), υπό την καταλυτική ηγεσία των Λένιν-Τρότσκι, η ΚΔ επεξεργάζεται τις θεμελιώδεις αρχές και διδάγματα της επαναστατικής στρατηγικής και τακτικής στην εποχή του ιμπεριαλισμού, με στόχο την οικοδόμηση του «παγκόσμιου κόμματος της επανάστασης» (όπως αναφέρεται στις αποφάσεις). Σπουδαίες προσφορές υπήρξαν οι θέσεις για την αστική κοινοβουλευτική και τη σοβιετική προλεταριακή δημοκρατία, οι «21 όροι» (για τη λειτουργία των ΚΚ με βάση το δημοκρατικό συγκεντρωτισμό), για το ζήτημα της κατάληψης της εξουσίας από το προλεταριάτο, για την τακτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, την στάση των κομμουνιστών στα συνδικάτα, τη μεταφορά (όχι μηχανική αντιγραφή) της ρώσικης εμπειρίας σε άλλα ΚΚ. Αυτά ήταν ένα μέρος από τον πλούτο που άφησαν στο εργατικό κίνημα τα 5 πρώτα χρόνια της ΚΔ. Γι' αυτό και τα 4 πρώτα συνέδρια της ΚΔ, ως κωδικοποίηση βασικών αρχών του επαναστατικού μαρξισμού, είναι μέχρι και σήμερα αναπόσπαστο μέρος του επαναστατικού προγράμματος.

Η επικράτηση της σταλινικής γραφειοκρατίας

Η απομόνωση της ΕΣΣΔ, τα ολέθρια αποτελέσματα του εμφυλίου πολέμου, η αποτυχία νικηφόρας επέκτασης της επανάστασης σ' άλλες χώρες, σταδιακά διαμορφώνουν τους

όρους για την εμφάνιση μιας γραφειοκρατίας στον κρατικό μηχανισμό της ΕΣΣΔ και στο κόμμα των Μπολσεβίκων. Τα διδάγματα της Οκτωβριανής Επανάστασης και του Μπολσεβικισμού, όπου τυπικά αναφέρονταν όλα τα ΚΚ, απείχαν από το να έχουν αφομοωθεί ουσιαστικά - και η προσπάθεια δημιουργίας μαζικών επαναστατικών ΚΚ στον κόσμο σύντομα θα διακοπεί από τον σταλινισμό.

Η επικράτηση και εδραίωση της γραφειοκρατίας θα έχει ολέθριες επιπτώσεις στην ΚΔ. Οι σταλινικοί, εκμεταλλευόμενοι το παγκόσμιο γόητρο της Οκτωβριανής Επανάστασης (και τις τεράστιες υλικές δυνατότητες που τους έδινε ο έλεγχος του πρώτου εργατικού κράτους), επιβλήθηκαν στην ΚΔ και τα ΚΚ. Βασισμένη στα δόγματα του «σοσιαλισμού σε μια και μόνο χώρα», η ΚΔ θα μετατραπεί σε μηχανισμό υπεράσπισης των συμφερόντων της σταλινικής γραφειοκρατίας στο επίπεδο της εξωτερικής πολιτικής, με τις σχεδόν συνεχείς αλλαγές πορείας της. Χαρακτηριστικά ο Τρότσκι θα αναφέρει πως τα κεντρίστικα ζγκ-ζαγκ των γραφειοκρατών «σχηματίζουν τον αριθμό 2μισή», παρομοιάζοντας την ΚΔ με τη Διεθνή της Βιέννης των ρεφορμιστών αυστρομαρξιστών Άντλερ, Μπίουερ και του Μαρτόφ (η λεγόμενη 2 1/2 Διεθνής).

Την περίοδο αυτή οι σταλινικοί θα ολοκληρώσουν τη φήμωση και καταστολή, ακόμη και τη φυσική εξόντωση, κάθε αντιπολιτευόμενης φωνής μέσα στην ΚΔ και τα ΚΚ, ιδιαίτερα βέβαια του Τρότσκι και της Αριστερής Αντιπολίτευσης. Οι υπεραριστερές τυχοδιωκτικές πολιτικές της «3ης και τελευταίας περιόδου του καπιταλισμού» και του «σοσιαλφασισμού», που λίγο αργότερα θα συμπλη-

ρωθούν «από την ανάποδη» με τον ανοιχτό οπορτουνισμό και ρεφορμισμό των Λαϊκών Μετώπων, θα παραλύσουν το εργατικό κίνημα και τις επαναστατικές του δυνατότητες και θα το οδηγήσουν σε συντριπτικές ήττες όπως στη Γερμανία και την Ισπανία. Μετά τη συντριβή του γερμανικού προλεταριάτου από τις μπότες των Ναζι το 1933, ο Τρότσκι και η Αριστερή Αντιπολίτευση πείστηκαν ότι η κατάσταση στην ΚΔ ήταν μη αναστρέψιμη και διακήρυξαν την αναγκαιότητα για τη δημιουργία μια νέας Διεθνούς, της 4ης Διεθνούς.

Η ίδια η διάλυση της ΚΔ είχε προφητικά προβλεφτεί από τον Τρότσκι, την Αριστερή Αντιπολίτευση και μετέπειτα την 4η Διεθνή, όταν με το νυστέρι της μαρξιστικής ανάλυσης έφερναν στο φως την εγκληματική πολιτική του σταλινισμού μέχρι και τις τελευταίες λογικές της συνέπειες. Η 15η Μάη του 1943 ήρθε να τους επιβεβαιώσει: η Κομμουνιστική Διεθνής, ήδη σε πολιτική αποσύνθεση, διαλυόταν και τυπικά από τους σταλινικούς ηγέτες της, θυσία στο βωμό των συμφωνιών τους με τους «δημοκράτες» ιμπεριαλιστές για το θάψιμο της επανάστασης. Τα αποτελέσματα δεν άργησαν να φανούν, π.χ. στο ξεπούλημα των επαναστατικών δυνατοτήτων σε Ιταλία και Γαλλία μετά το τέλος του πολέμου, στην τραγική προδοσία και ήττα του κινήματος της Αντίστασης στην Ελλάδα. Ο διεθνισμός του εργατικού και επαναστατικού/κομμουνιστικού κινήματος θα εκπροσωπούσαν πια ουσιαστικά μόνο από τη νεαρή 4η Διεθνή, που διέσωσε σχεδόν μόνη της μέχρι τις μέρες μας τη θαυμάσια αλήθεια της Ρόζας Λούξεμπουργκ: «Πατρίδα μας είναι η Διεθνής».

Ζόγκας Βασίλης

ΣΥΡΙΑ

Να σταματήσει τώρα κάθε ξένη επέμβαση

■ Κώστας Δικαίος

Ο συριακός λαός με την εξέγερσή του, που άρχισε τον Μάρτιο του 2011, εξέφρασε την αντίθεσή του στο δικτατορικό καθεστώς Άσαντ και ζήτησε ανατροπή των νεοφιλελεύθερων πολιτικών και αναδιανομή του πλούτου. Μαζί με την αμφισβήτηση της κυριαρχίας της κλίκας Άσαντ -που βασίζεται στους Αλαουίτες μουσουλμάνους της περιοχής-, η εξέγερση ενεργοποίησε την αμφισβήτηση συνολικά του ρόλου της χώρας στη Μέση Ανατολή, την πιθανή αλλαγή των συσχετισμών δύναμης ανάμεσα σε σουνίτες και σιίτες μουσουλμάνους¹ και την πιθανή ένταξη της Συρίας στον έλεγχο των αμερικάνων και ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών κερδίζοντας πόντους απέναντι σε Ρωσία, Κίνα και Ιράν².

Αυτούς τους δυνατούς «ανέμους» τοπικής και παγκόσμιας σύγκρουσης συμφερόντων δεν ήταν δυνατόν να ελέγξει ο συριακός λαός, δίχως μάλιστα ένα συνεκτικό ιστό των εξεγερμένων μαζών με ιδεολογική και πολιτική κατεύθυνση στα συμφέροντα της εργατικής τάξης, των εργαζομένων και της νεολαίας, αλλά και με την πλήρη αδυναμία του ευρωπαϊκού προλεταριάτου να συνδράμει στην εξέγερση, εξαιτίας της επίθεσης που δέχεται στις χώρες του και της πλήρους αποσάρθρωσης των αντικαπιταλιστικών δυνάμεων.

Έτσι, ενώ η Αραβική Άνοιξη βρίσκεται σε εξέλιξη, παρά τα πλήγματα στην Αίγυπτο και την Τυνησία, η διαδικασία αυτή μετατράπηκε σε εμφύλιο πόλεμο, φυλετικές και θρησκευτικές συγκρούσεις. Το τίμημα για τον συριακό λαό τεράστιο: 90.000 νεκροί (που πιθανόν να φτάνουν τους 120.000, αφού πολλές σφαγές δεν έχουν διαπιστωθεί ακόμα), 4 εκατομμύρια έχουν εγκαταλείψει τα σπίτια τους και 1,4 εκατομμύριο έχουν περάσει σε γειτονικές χώρες ως πρόσφυγες. Περίπου δηλαδή το 25% του πληθυσμού έχει μετακινηθεί λόγω των συγκρούσεων. Σουνιτικές και χωριά έχουν ισοπεδωθεί, κύρια με ευθύνη του συριακού στρατού και των παραστρατιωτικών ομάδων των Αλαουιτών και της Χεζμπολάχ, που μάχεται στο πλευρό του Άσαντ. Αυτός είναι ο βασικός υπεύθυνος για την μετατροπή της εξέγερσης σε εμφύλιο, ως τον μοναδικό τρόπο να κρατηθούν στην εξουσία, στηριζόμενοι στην μειοψηφία των Αλαουιτών και στο στρατό. Προχώρησαν σε σφαγές ολόκληρων χωριών για να εγείρουν φυλετικά μίσση και να διασπάσουν τον λαό. Από την άλλη, οι δυνάμεις των εξεγερμένων προκειμένου να αντιμετωπίσουν την βαρβαρότητα

του καθεστώτος, δέχτηκαν την ενίσχυση των ιμπεριαλιστών, την συνδρομή φανατικών πολεμιστών μουσουλμάνων σαλαμιστών-ουαχιμιτών, που χρηματοδοτούνται από την Σαουδική Αραβία και το Κατάρ (υπολογίζονται σε 15.000 μαχητές), την εμπλοκή με τους εξεγερμένους σουνίτες του Ιράκ, και μάλιστα με τα πιο φανατικά κομμάτια τους όπως το «Ισλαμικό κράτος του Ιράκ» το οποίο οι ιμπεριαλιστές θεωρούν παρακλάδι της Αλ Κάιντα. Άφησαν την πολιτική τους εκπροσώπηση στον εξόριστο σχηματισμό του «Εθνικού Συριακού Συνσπισμού», που ελέγχεται από τους ιμπεριαλιστές και τις μοναρχίες του Κόλπου (Κατάρ, Σ. Αραβία)³, χωρίς βέβαια να παρουσιάζει ιδιαίτερη συνοχή και χωρίς να εξασφαλίζει την ικανοποίηση των λαϊκών αιτημάτων της εξέγερσης, αν υποθεθεί ότι παίρνει την εξουσία. Αντίθετα κυρίως προσπαθεί να εξισορροπήσει αντιτιθέμενα φυλετικά συμφέροντα! Τέλος, παραχώρησαν την στρατιωτική οργάνωση στο Εθνικό Συριακό Στρατό, ο οποίος πέρα από τα προβλήματα συνοχής και την στήριξή του σε φανατικά τάγματα -όπως αυτό της Al-Nusta Front- που πραγματοποιούν απαράδεκτες σφαγές αλαουιτών και αιχμαλώτων, έχει υποσκελίσει τις τοπικές επιτροπές, κύρια της νεολαίας, που είχαν φτιαχτεί κατά την διάρκεια της εξέγερσης και οι οποίες βρίσκονται πλέον απομονωμένες και δεν εκπροσωπούνται στον Συνσπισμό της Αντιπολίτευσης που υποτίθεται ότι διαπραγματεύεται το μέλλον της Συρίας.

Το καθεστώς Άσαντ μπόρεσε να ελέγχει τον εναέριο χώρο της χώρας έχοντας την αμέριστη συμπαράσταση της Ρωσίας, της Κίνας και του Ιράν, στα λόγια (ΟΗΕ) και στην πράξη -με όπλα και εφόδια κύρια από την Ρωσία-, αλλά και με την άρνησή τους να επιτρέψουν μια ελεγχόμενη επέμβαση, όπως έκαναν στην περίπτωση της Λιβύης, με την δημιουργία «ζώνης απαγόρευσης πτήσεων» από το ΝΑΤΟ με την κάλυψη του ΟΗΕ. Ακόμη, με την αεροπορία το καθεστώς καθλώνει τους αντάρτες, άσχετα με την εξέλιξη των μαχών στο έδαφος. Από την άλλη μεριά, η κάθοδος των φανατικών μουσουλμάνων στη Συρία, η διαπλοκή της σουνιτικής εξέγερσης με το Ιράκ, οι φόβοι του Ισραήλ ότι θα περικυκλωθεί από τζιχαντιστές -ακόμα πιο ανεξέλεγκτους και πιο απρόβλεπτους από την Χεζμπολάχ του Λιβάνου-, εμποδίζουν τους ιμπεριαλιστές να εξοπλίσουν τους αντάρτες στη Συρία από φόβο μήπως τα όπλα πέσουν στα χέρια των φανατικών μουσουλμάνων. Αποτέλεσμα εί-

ναι να μαινεται η σφαγή χωρίς να παρουσιάζεται νικητής. Ο Άσαντ δεν κερδίζει τον πόλεμο, αλλά δεν ηττάται κιόλας. Ο συριακός λαός και η νεολαία σφάζονται ανηλεώς και οι πόλεις γκρεμίζονται σε ερείπια χωρίς αποτέλεσμα.

Οι τελευταίες εξελίξεις βρίσκουν τους αντάρτες να ελέγχουν σημαντικά τμήματα της βόρειας και ανατολικής χώρας (και κάποια σημεία με πετρέλαιο το οποίο οι ιμπεριαλιστές δέχτηκαν να εξάγουν σπάζοντας το εμπάργκο που έχουν επιβάλει στο καθεστώς Άσαντ), σημαντικό αριθμό σουνιτικών στις μεγάλες πόλεις χωρίς όμως να έχουν τον πλήρη έλεγχο κανενός αστικού κέντρου, και τις οδούς ανεφοδιασμού τους από την Τουρκία, το Λίβανο και την Ιορδανία. Μέσα στο Μάιο όμως το καθεστώς Άσαντ έχει περάσει σε μεγάλη αντεπίθεση στην Δαμασκό, την Χόμς και άλλες πόλεις ισοπεδώνοντας ολόκληρες σουνιτικές (αυτός είναι ο μόνος τρόπος να καταλάβουν μια σουνιοκία που ελέγχεται από σουνίτες) και προσπαθεί να αποκόψει τους δρόμους ανεφοδιασμού των ανταρτών, παράλληλα με την εξασφάλιση της ένωσης της Δαμασκού με τις βορειοδυτικές περιοχές στα παράλια της Μεσογείου που κυριαρχούν οι Αλαουίτες. Όλες όμως οι κινήσεις του καθεστώτος έχουν την μορφή εθνικής κάθαρσης με στόχο να υπάρξουν «καθαρές» περιοχές σε περίπτωση διαμελισμού της χώρας σε μια μελλοντική συμφωνία!

Αυτό το σαθρό τοπίο στο εσωτερικό της χώρας που μοιάζει με σφαγείο, συνοδεύεται με ανεξέλεγκτες κρίσεις στην γύρω περιοχή. Οι βομβιστικές επιθέσεις στην τουρκική πόλη Ρείχανλι στα σύνορα με την Συρία, όπου υπάρχει και στρατόπεδο υποδοχής προσφύγων, προκάλεσαν το θάνατο τουλάχιστον 48 ανθρώπων και τον τραυματισμό 100! Η Τουρκία κατηγορήσε μια οργάνωση στο εσωτερικό της χώρας, που όμως έχει επαφές με το καθεστώς Άσαντ και η ηγεσία της μάχεται με τον συριακό στρατό ενάντια στους αντάρτες της αντιπολίτευσης. Όπως και να έχει, οι σφαγές αγγίζουν και την Τουρκία μαζί με το δράμα των προσφύγων στα σύνορά της, που όλο και αυξάνονται. Οι Τούρκοι προσπαθούν να εκβιάσουν μια στρατιωτική επέμβαση στην Συρία, για να αυξήσουν την επιρροή τους στο νέο συριακό μόρφωμα και γιατί όσο παρατείνεται το χάος αυξάνουν οι κίνδυνοι για διαμελισμό της χώρας και εμφάνιση δεύτερου αυτόνομου κουρδικού κράτους στην βορειοανατολική Συρία. Αυτό ίσως οδηγούσε σε ενοποίηση με το αυτόνομο κράτος των Κούρδων (ελέω ΗΠΑ) στο βόρειο Ιράκ και άρα αύξηση των πιέσεων για αυτονομία στις τουρκικές κουρδικές περιοχές. Πολύ περισσότερο τώρα που βρίσκεται σε εξέλιξη η συμφωνία για υποχώρηση του PKK στο βόρειο Ιράκ (συμφωνία με Οτσαλάν) και η συμφωνία με τους κούρδους του Β. Ιράκ για εκμετάλλευση των κοιτασμάτων πετρελαίου. Η εμπλοκή της Χεζμπολάχ στις σφαγές εθνοκάθαρσης στα σύνορα του Λιβάνου αργά ή γρήγορα θα οδηγήσουν αναμφίβολα σε σύγκρουση σιτών-σουνιτών στο εσωτερικό του Λιβάνου.

Τέλος, ο πλανήτης ταρακουνήθηκε από την αεροπορική επιδρομή του Ισραήλ σε αποθήκες και αυτοκινητοπομπές του συριακού στρατού που μάλλον μετέφεραν ιρανικούς πυραύλους τύπου Fetah-110 μέ-

σου βεληνεκούς προς την Χεζμπολάχ για να τους χρησιμοποιήσει ενάντια στους αντάρτες. Η τριπλή επιδρομή θεωρήθηκε επέμβαση του Ισραήλ υπέρ των ανταρτών αν και το τελευταίο απλά υπεραμύνθηκε του «δικαιώματος» του να επεμβαίνει προληπτικά όποτε και όπου θέλει προκειμένου να μην πέσουν σύγχρονα όπλα στα χέρια των αντιπάλων τους. Πέρα από την γνωστή «πειρατική» μορφή των επεμβάσεων του Ισραήλ, που σφαγιάζει λαούς για να ικανοποιήσει τα συμφέροντά του, πράγματι πρέπει να θεωρηθεί ότι οι επιδρομές δεν στοχεύουν το καθεστώς Άσαντ άμεσα (το οποίο οι ισραηλινοί προτιμούν από ένα ανεξέλεγκτο μουσουλμανικό κατασκευάσμα), αλλά αποτελούσαν προειδοποίηση προς όλες τις κατευθύνσεις για το κίνδυνο να εξοπλιστούν οι αντιμαχόμενες δυνάμεις στη Συρία με νέα όπλα. Αυτό αφορά και το Ιράν που εξοπλίζει μέσω Άσαντ την Χεζμπολάχ, και την Ρωσία που εξοπλίζει τον Άσαντ με πυραύλους S-200 και S-300 και τους ιμπεριαλιστές που εξοπλίζουν τους αντάρτες με κίνδυνο τα όπλα να πέσουν στα χέρια των τζιχαντιστών.

Η αντίδραση της Ρωσίας στην επέμβαση του Ισραήλ ήταν τόσο έντονη που απείλησε ότι αν συνεχισθεί όχι μόνο θα στείλουν τους S-300 στη Συρία αλλά και θα εμπλακούν οι ίδιοι. Μάλιστα κάλεσαν πλοία τους από τον στόλο του Ειρηνικού για να ενταχθούν στον στόλο της Ανατολικής Μεσογείου (ελιμενίστηκαν στην Κύπρο) θέλοντας να κλιμακώσουν και στρατιωτικά τις διπλωματικές απειλές.

Ενώ ο συριακός λαός συνθλίβεται ανάμεσα στις τοπικές και παγκόσμιες αντιπαλοότητες, όσο γράφονται αυτές οι γραμμές, βρίσκεται σε εξέλιξη πρωτοβουλία Ρώσων και Αμερικάνων για την άμεση διευθέτηση της κρίσης. Αρχές Ιουνίου θα καλεστεί διάσκεψη στη Γενεύη (η προηγούμενη τον Ιούνιο του 2012 είχε ουσιαστικά αποτύχει), ενώ μέσα στο Μάιο θα συνεδριάσουν οι «φιλοι της Συρίας», θα υπάρξουν επαφές με Κίνα, θα συνεδριάσει η ΕΕ οπότε Αγγλία και Γαλλία θα βάλουν το θέμα της παροχής όπλων στους αντάρτες, θα συνεδριάσει η αντιπολίτευση της Συρίας για να πάρει θέση για την «πρωτοβουλία» ΗΠΑ-Ρωσίας, ενώ η κυβέρνηση Άσαντ ήδη στέκεται αρνητικά απέναντι στην πρωτοβουλία ιδιαίτερα μετά τις τελευταίες επιτυχίες τους στο στρατιωτικό πεδίο. Αλλά και ΗΠΑ-Ρωσία έχουν έντονες διαφορές: Η Ρωσία θέλει να συμμετέχει το Ιράν στην διάσκεψη, οι ΗΠΑ κατηγορούν την Ρωσία για τον εξοπλισμό με τους S-300 της Συρίας και βέβαια δεν υπάρχει συμφωνία για την τύχη του Άσαντ και του μηχανισμού του (οι ιμπεριαλιστές δεν φαίνονται διατεθειμένοι να επαναλάβουν το σφάλμα του Ιράκ που διέλυσαν τον κρατικό μηχανισμό αρνούμενοι να συμπεριλάβουν το κόμμα Μπάαθ του Σαντάμ στο νέο κράτος), πράγμα που εξοργίζει τους αντάρτες. Είναι φανερό ότι η Γενεύη 2 καρκινόβατη εξαρχής, αλλά πρέπει να την δει κανείς σαν προσπάθεια των ΗΠΑ να αποδεχτούν κάποιους όρους της Ρωσίας για τον έλεγχο της περιοχής, ώστε να απαγκιστρωθούν από την τεράστια κρίση που απειλεί να δημιουργήσει η σφαγή στη Συρία για ολόκληρη τη Μέση Ανατολή.

> συνέχεια στη σελ. 13

